

Koledar za oktober 1919.

Namen molitve, določen od sv. Očeta za mesec oktober:

Verska izobrazba katoličanov.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni apostolstva molitve za vsak dan so vse važne, nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljublji. škof.	lavanti. škof.
1 Sreda	Remigij	Veroznanstvo v jugoslov. škofijah	Lj. Srca Jezus.	Laško
2 Četrtek	Angeli varih	Kinobrogi	Dovje	Loka
3 Petek	Evald	Sodobna mučeniška srčnost	Tomšelj	Sv. Jakob v D.
4 Sobota	Franč. As.	Franč. duha materijalizmu	Kamnik fr.	Sv. Rup. n. L.
5 Nedelja	Rožnovenska	Večja zbranost pri rožn. vencu	Logatec	Sv. Jedert
6 Poned.	Bruno	Kartuzijanci, bogomiselstvo	Sv. Jošt Kand.	Razni
7 Torek	Rožni venec	Da vzljubijo molek izobraženci	Bloke	Trbovlje
8 Sreda	Brigita	Širjenje dobredelnih društev	Rovte	
9 Četrtek	Dionizij	Apost. neustrašenost propovedn.	Polom	Sv. Mikl. p. R.
10 Petek	Fr. Borgija	Strah božji in samozataja	Šmihel p. Ž.	Sv. Marj. p. R.
11 Sobota	Nikazij	Bogoljubovi naročniki	Erzelj	Sv. Lenart
12 Nedelja	Maksim.	Bogoljubovi pisatelji	Sv. Gora	Širje
13 Poned.	Edvard	Katoličanstvo v Angliji	Rob	Jurklošter
14 Torek	Kalist	Sramežljivi revčki	Prežganje	Videm
15 Sreda	Terezija	Hrepenenje po popolnosti	Lom	
16 Četrtek	Gal	Redovni poklici	Boh. Bela	Brežice
17 Petek	Marjeta Alak.	Preosnova src	Podkraj	župna cerkev
18 Sobota	Luka	Verska poglobitev	Horjuli	Brežice
19 Nedelja	Peter Alkant.	Boj proti počutnosti	Golo	franciškani
20 Poned.	Jan. Kant.	Duhovniki sol zemlje	Zagorje n. P.	Brežice
21 Torek	Uršula	Nasprotniki verske vzgoje	Lj. pri nunah	bolnišnica
22 Sreda	Kordula	Deviška sramežljivost	Budanje	Rajhenburg
23 Četrtek	Jan. Kap.	Veroobranci	Šmihel p. K.	
24 Petek	Rafael	Mladeniške Marijine družbe	Dol	Rajhenburg
25 Sobota	Krispin	Plemenitost srca	Sp. Brnik	trapisti
26 Nedelja	Evarist	Pijeteta do sv. Očeta	Trnovo na N.	Sevnica
27 Poned.	Frumencij	Indijski misijoni	Ig	
28 Torek	Sim. in Juda	Perzijski misijoni	Črnače	Pišce
29 Sreda	Narcis	Pripravljenost na smrt	Rudnik	
30 Četrtek	Alfonz Rod.	Redovni bratje lajki	Matenja vas	Bizeljsko
31 Petek	Volbenk	Verski pokret. — V okt. umrli	Radovljica	Dobova

Odpustki

za mesec oktober 1919.

I. Odpustki celega mesca oktobra.

a) Kdor zmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek 7 let in 7 kvadragen. b) Popolni odpustek na rožnovensko nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini zmoliyo vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obiščejo cerkev. c) Popolni odpustek zadobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekom oktobra vsaj deset dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dnevih mesca oktobra.

2. Četrtek, prvi v mescu. Sv. Angeli varih. Kjer se ta praznik danes obhaja, po-

polni odpustek: a) udom »Dejanja sv. Defin-tstva«, če molijo za njega razširjanje; b) udom bratovščine sv. Družine. — Popolni odpustek vsem udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

3. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa (kakor včeraj).

4. Sobota, prva v mescu. Sv. Francišek Ser. Popolni odpustek: a) vsem vernikom v vsaki cerkvi; b) vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

Izhaja vsak mesec.

Stane letno 5 kron.

Nevarno!

Bilo je pred poldrugim letom, ko me je pregovorila tovarišica, naj prav gotovo pogledam v kinu predstavo »Več luči.« Namen predstave je boj zoper javno in tajno nenravnost, po domače rečeno »boj proti nečistovanju.«

Z velikim samozatajevanjem sem se slednjič odločila, da prestopim meni toli zoprni prag kina — iz ljubezni do mladine.

V slikah, ki so se tu predstavljale, so nam kazali grozne posledice nečistovanja na človeškem zdravju; nastopal je tam zdravnik, ki se trudi, da mladino poučuje a tudi žrtvuje vse svoje sile, da ozdravlja ljudi, ki so zboleli vsled nečistovanja. H koncu, ko ga povprašujejo, čemu se toliko trudi celo z bolniki, o katerih sodijo drugi zdravniki, da so neozdravljivi, vzklikne: »Hočem ozdraviti eno bolnico, da tako obvarujem stotine drugih, ki bi jih ta okužila.«

Torej kužno bolezen imenuje ta zdravnik bolezen, ki jo je povzročilo nečistovanje.

Sv. apostol Pavel pravi o grehih zoper VI. zapoved, naj se med kristjani sploh niti ne imenujejo ne. Kako dobri so morali biti kristjani v apostolskih časih, da je mogoče govoriti sv. apostol tako.

Danes bi pa ne bilo prav, ako bi molčali; kajti posledica svetovne vojne je tudi strašno nečistovanje, ki hoče zastrupljati

ne le duše nežne mladine, marveč tudi uničiti narodno zdravje.

Ali je bolezen vsled nečistovanja res kužna bolezen?

Bolezen vsled nečistovanja je nalezljiva ali kužna bolezen, ki jo utegne po nesreči dobiti tudi nedolžen človek.

To žalostno dejstvo so pokazali v kinu s sledečo sliko.

Mlad, vrl zdravnik, ki je sovražil vse, kar je nenravnega, spozna na neki sijajni veselici lepo gospodično. Ona, premetena nečistnica, igra vlogo najnedolžnejše mladenke tako izborna, da preslepi celo zdravnika-mladeniča, ki jo zasnubi za nevesto.

A prijatelj ga svari; on ne veruje. Prijatelj ga hoče prepričati ter ga vodi skrivaj za nevesto; pokaže mu, da hodi nevesta ob neoznačenih urah k zdravniku.

Mladenič ves razjarjen skoči za njo, jo najde v ordinaciji pri zdravniku, a sumi le, da jo snubi tudi zdravnik ter mu jo hoče izneveriti. Kratko prerekanje prepreči in ustavi gospodična s svojimi zvijačami. »Le bolne zobe imam, zato sem iskala zdravniške pomoči; kako bi mogla iskati pri ženinu zdravniške pomoči?« Pri tem ga gleda tako nedolžno in še pristavlja tako mile, lepe besede, da ženin ves vzplamti; objame jo in hoče poljubiti.

V vidnem strahu zakliče prišotni drugi zdravnik: »Ne poljubiti!« A ženin pritegne v naglici nevesto k sebi in jo poljubi. Zvita nevesta se mu ne ustavi, odide z njim, ne da bi pogledala svojega zdravnika, ki je resno zmajal z glavo.

Ne mine teden dni. V sobi vidimo zdravnika-ženina, kako zamišljeno sedi pri pisalniku. Turobno in srepo gleda predse, vstane, si odpre malo žilico ter izpusti nekaj kapljic krvi v pripravljeno stekleničico. Prilije neko tekočino, počaka, pogleda proti solncu ter prebledi. Smrtna groza mu odseva s plemenitega obraza, žalostno se zgrudi v naslonjač ter obupno pokrije obraz z obema rokama.

Napis nam pojasni njegovo nesrečo: našel si je ostudno bolezen od neveste-nečistnice z onim poljubom.

Ljubi čitatelji Bogoljuba! Iz tega spoznate, kako nevarni so poljubi tudi iz zdravstvenega ozira zlasti dandanes, ko pravijo, da je toliko mladih in starejših ljudi okuženih. Dekleta, mladenke, tudi vam je lahko nevaren en sam poljub. Poznala sem očeta, ki je bil bolehen; vedel je, da vsled tega preti nevarnost tudi njegovim nežnim otrokom. Ljubil jih je, poljubiti jih je hotel; zato jih je poljuboval le gori na vrh glave na laske. A ta oče ni imel one »grde« bolezni, ampak le jetiko ali sušico.

Drugi oče-zdravnik, ki je bil zdrav, mi je nekoč zatrjeval: »Jaz svoje hčerkice nikoli ne poljubim, ker predobro vem, da s

temi zbujam v nedolžnem srčecu strastnost — pohotnost.

Koliko pa greše matere v tem oziru! Ali res ne moreš kazati bolj pametno svoje ljubezni do otroka, nego da ga poljubuješ toli — tolikrat?! Prepričala sem se že večkrat, kako neprevidne in nepremišljene so včasih matere, a tudi druge osebe.

Eno pravilo Ti bodi načelno: Nikogar ne poljubuj na usta in ne dovoli, da bi te kdo poljubil na usta. Saj ne veš, če ne tiči kal bolezni že v tebi ali v kom drugem.

Drugo pravilo: bodi oprezen do skrajnosti v tej točki. Nedolžna nevesta, nepokvarjen mladenič rad čaka do poročnega dne na »prvi poljub«, ki ga sicer opevajo pesniki, a je bil že tolikim v pogin in pogubo za dušo in telo, ker se pred poroko niso zatajevali in brzдали.

Tretje pravilo: Bolnik naj ne objema in ne poljubuje nikogar, še roke naj ne da nikomur, marveč naj reče: »Bolan sem, nočem, da vam oškodujem morda zdravje.«

Četrto pravilo: Pot ali znoj je strup; varuj se, da bi poljubil koga, ki se poti; ne bodi tako neusmiljen, da poljubiš koga, ko si sam ves potnega obraza.

Peto pravilo: Nedopusten poljub je greh, zapeljuje v greh ter okuži dušo bolj nego telo. Še božji Zveličar je hotel zadostovati za te grehe, ker je dovolil, da ga je Judež izdal z ostudnim poljubom.

Šesto pravilo: Kdor ljubi zdravje svoje duše in svojega telesa, je v tej točki oprezen do skrajnosti. M. Stupca.

Bog s teboj!

(Mladeničem in dekletom na pot v življenje.)

(Dalje.)

4. Razne napake.

V današnji številki naj preresetam nekaj dekliških napak, ki so v velikem nasprotju z značajem. In če hočem resnico govoriti, godi se mi pri tem kakor onemu dekletu, ki je hotelo odgovarjati iz kate-

kizma, pa je dejalo: Vse dobro znam, samo ne vem, kje bi začela.

Ne bom iskal okoli. Prva teh napak, ki jo žalibog matere zakrivijo že v zgodnji mladosti svojih deklic, je želja dopadati. Deklica dobi novo ruto, novo ob-

leko. Mati jo primeri otroku, gleda ga dopadljivo od vseh strani, in zadnja njena sodba je: Kako si »brhka«. Ali pa: Naša se pa že lahko pokaže, iz bogate hiše je itd. Tako se že v zgodnji mladosti naseli in vcepi v srce napaka, ki potem dekleta ne zapusti celo življenje. Zelo primerno ožigosa stari grški pesnik Ezop to napako v basni »o žabi in volu«. Ali jo poznaš? Morebiti je tej ali oni še neznana. Evo je! Stara žaba je videla na travniku vola. Postala bi sama rada tako velika kakor ta. Začne se na vso moč napenjati ter vpraša svoje mlade, če je že tako velika kakor vol. Ti zanikajo. Žaba podvoji svoje napenjanje in zopet vpraša. Ko mladiči odgovore isto, kakor prej, se žaba napenja toliko časa, da naposled počí.

Kaj ti pač, dekle, koristi lepa postava, obleka, bogastvo in lepota, če je tvoja duša brez čednosti, krasote in dobrote? Nizdoli teko vsi studenci, potoki in reke, tako tudi vir božje milosti. V dolino p o n i ž n o s t i se izliva in namaka z blagoslovom cvetočo poljano ponižne duše — ne namaka pa brežin in strmin samoljubja in ničemurnosti. Lepo pravi v predzadnji številki »Bogoljubov« pesnik:

Vse na svetu je minljivo,
stalnega pod solncem ni.

Vse ničemurno lažnivo,
ki nas moti in slepi.

Druga napaka pri ženskah sploh je klepetavost ali jezičnost. Pogosto primerjajo mlada dekleta z gosmi. To se pač ne godi zato, kakor bi se s tem hotelo reči, da ženske zaostajajo duševno za moškimi, ampak vsled njihove jezičnosti. Kdor neprestano govori, ta nikakor ne more v e d n o kaj pametnega povedati.

Zatorej manj besedičenja, pa več misli, da pride kaj pametnega in porabnega iz ust.

Nešteto je pregreškov proti molčečnosti vsled negodnega, nepremišljenega govorjenja, častikraje, bahanja in podpihovanja. Od vsake nepotrebne besede bo treba dajati odgovor, kolikobolj šele od

lažnivega, opravljivega, obrekljivega in nespodobnega govorjenja. Kako so se vse te pregrehe razšopirile v sedanjem času. Nikdar prej in mogoče tudi nikdar pozneje — kar Bog daj — se v tem oziru ni tako zelo grešilo. Da zares, ko bi Bog kaznoval in izpremenil vse opravljive in obrekljive jezike v trnje in osat, bi bila vsa pota in vse ceste polne tega bodečega rastlinja. Obrekljivih jezikov nas Bog varuj! Veliko zla povzroča tudi sladkosnednost, ki se pričinja že v zgodnji mladosti in ne odneha tudi pozneje. Kako usmiljenja vredno je sladkosnedno dekle, ki si poželi in hoče samo sadčic. Svetovna vojska jih je zlasti po deželi omejila. Ali pa za dolgo? Žal da ne! Ali niste brale in ali ne berete še sedaj, kako so se udajali takoj ob koncu vojske — in tudi še sedaj ljudje brezmejnemu uživanju vsega tega, česar jim je med vojsko primanjkovalo? Čim bolj se človek udaja temu, toliko pogubnejše je zanj in če poštenei zaslužek ne more zadostovati tej strasti — se začno skušnjave do tuje lastnine, do denarja. Žalostna zgodovina te ali one deklice, enako tudi mladeniča, se pričinja s sladkosnednostjo, konča s tatvino, ječo. Nešteto jih pride tako na pot pogube.

Med zadnjimi naj navedem še č m e r n o s t in nasprotovanje ali ugovarjanje. Nekje na Slovenskem je bila dekla srednje starosti, črna včasih do zopernosti. Ker pa je bila dobra delavka in drugače pridna, so ji izpregledali to napako, radi ali neradi. Če pa je bila slabe volje, ji ni bila nobena stvar prav. Jed je bila včasih prevroča pa zopet premrzla. Okna je enkrat odpirala, drugič zopet tiščala zaprta; včasih se ji je ukazalo preglasno, drugič pretiho. Nikoli ji ni bilo prav. — Glej, dekle to sliko! — ali ni tebi podobna?

Kaj je torej č m e r n o s t? Neko razdražljivo razpoloženje, ki je že za človeka samega, še bolj pa za druge mučno.

In nasprotovanje? Vkoreninjena navada vsakomur in vsemu ugovarjati. Globoko v človeštvu tiči in je peška iz jabol-

ka prvih staršev. Izvor pa ima v trmi in samoglavnosti. V okom priti ji je mogoče samo s ponižnostjo in krotkostjo, s premagovanjem in samozatajevanjem. Brez teh čednosti ne boš ohranila miru sebi in ne drugim.

Veliko zla je prišlo po ženi na svet. Spominjam samo na Evo, ki je prva povzročila greh na zemlji. Zgodovina nam omenja mnogo ženskih, ki so zadale posameznikom, pa tudi celim narodom neizrečeno mnogo gorja. Sveta Cerkev pa ima nasproti mnogo velikih svečnic. Velik del človeške sreče in blagostanja prihaja še

dandanes iz ženskih rok. In da bodo prišli boljši časi tudi za nas v sedajnosti, mora predvsem ženski spol spoznati svoj važni poklic in z vsemi svojimi nemalimi zmoglostmi težiti po njegovem uresničenju.

Prični dekle sama pri sebi in izpreobrnila si s tem — še več, rešila enega človeka.

Pa kaj misliš ti, mladenič, pri tebi ni teh napak? Vestno preberi to-le, razmišljaj trezno in resno in priznati boš moral isto, čeprav včasih ne tako zelo izrazito in očitno.

(Dalje.)

Telo Kristusovo, zveličaj me!

Ti si v meni, Jezus betlehanski,
ki so zvezde spev ti pele,
ko ravni so čudežno gorele
v tisti noči vseh noči.
Ti si v meni, Kristus nazareški,
rajskonežni, ljubkomili,
ki o tebi v rosnih jutrih
limbarji so v lelah govorili.
Kristus golgotski, ti v moji duši!
Ti, ljubezni, milosti izvor,
ti, nebes najlepši stvor,
lep v lepoti svetih ran.
Ti svetlosti žarno si gorišče,
ti božanstva vzvišeno svetišče,
o telo Gospodevo, zveličaj me!
En pogled iz blaženih oči,
daj, potopi v duše ga globino,
da za hip pozabi solz dolino,

zate v tisoč ognjih zagori!
Tvojih svetih ust besedo eno,
prosim zanjo, srčno mi bo draga;
glej, ne dvignem prej se izpred praga,
izgovori: »Vse je odpuščenol«
Dvigni, Kristus, roko svojo,
stoinstokrat blagoslov je lila,
tisoč grenkih solz je posušila,
dvigni jo nad dušo mojo!
Naj nad njo počiva v vsi blagosti
v hipih sreče, v dneh bridkosti!
Roka blažena, zveličaj me!
Tvojih svetih nog naj se oklenem,
alabastrovo posodo naj razdenem
v tihi sreči pred teboj!
Druži naj me s tabo vez iskrena,
naj ti bom v ljubezni Magdalena,
ti Raboni in Zveličar moj!

M. Elizabeta.

Škoda naših fantov!

II.

Pa kaj je vendar vzrok, da zlasti v mnogih krajih na Gorenjskem fantje tako radi ponočujejo?

Več jih je. Navedemo samo nekatere, glavne.

1. Strast. Ta je korenina te grde in surove razvade. Ta strast je sicer lastna vsemu človeštvu, a vsi ljudje je ne

brzdajo tako, kakor je to potrebno in nam to zaukazuje zdrava pamet in sveta vera. Tudi se loči kraj od kraja. V nekaterih krajih so ljudje bolj dostojni in sramežljivi, zato se ne dogajajo splošno take ponočne nerodnosti.

Po drugih krajih pa je javna sramežljivost na zelo nizki stopnji in zato jih ni

sram takih razbrzdanosti. Ta žalostni pojav se pa vidi ravno v krajih, kjer je ali kjer je bilo razširjeno pijančevanje, zlasti pa žganjepitje. Sv. Pavel je rekel Efežanom: »Nikdar se ne upijanjite z vinom, v katerem je nečistost.« (Efež, 5, 18.) Kaj bi še le rekel o mnogih naših ljudeh! Lahko rečemo: v žganju je hudič, ki nečistuje, nori in mori, pa ga ni nič sram. Tako vidimo, da se po tistih krajih, kjer se je žganje najbolj udomačilo, tudi najbolj ponočuje. Tam je javna morala ali javna poštenost na zelo nizki stopnji. Res, da se je po cerkvenih, izobraževalnih in treznostnih društvih in zlasti vsled vojske žganjepitje, hvala Bogu, precej omejilo, a ponočevanja pa še ni konec, ker je ta razvada sedanjim fantom še takorekoč v krvi in ustnem izročilu od prednikov. Treba bo še veliko truda, da se zatre ta grdi plevel med našim narodom.

Torej nečista strast in pomanjkanje sramežljivosti je prvi vzrok ponočnjaštva.

Ponočnjak ljubi temo, da streže svojim strastem: »slehn namreč, ki hudo dela, sovraži luč«. (Jan. 3, 20.) Te besede Gospodove veljajo tudi v tem oziru. — To je skupno vsem nepoštenjakom, da ljubijo noč, ki krije njihova črna dela. Noč ljubijo za svoj posel roparji, morivci, tatovi in tudi nečistniki. Vlačijo se okoli kakor volkovi, lisice, hijene, kače in druga ostudna golazen, ki se upa iz svojega skrivališča le v temi.

Kako grda so ta pota! Danski pisatelj Jørgensen navaja besedo enega takega siromaka ki je bil končno sit do grla tega ogabnega življenja in govori tako-le: »Truden in bolan sem od noči in nočem o noči ničesar več vedeti... Studi se mi, z volkovi in strahovi okoli se vlačiti!... Moja noga je trudna od nočnih steza, ki so opolzle kakor kače in polži, če se stopi nanje. Moje oko koprne po luči, po solncu, po dnevu!« (Unsere Liebe Frau von Dänemark). Fantje, dajte slovo noči, vrzite od sebe dela teme... in kakor podnevi pošteno hodite: ne v požrešnosti in pijanosti, ne v

nečistosti in nesramnosti, temuč oblecite Gospoda Jezusa Kristusa in ne strezite mesu v poželjenju! (Po pismu do Rimlj. 13, 12—14.)

2. Fantovsko surovo postavljanje je drugi vzrok ponočevanja. Ponoči se obnašajo, kakor da je vse njihovo in kakor da vse smejo. Rekli bi; to je fantovska prešernost ali objestnost, ko bi ne bilo zraven surovosti in hudobije. Ponoči kriče, izzivajo ljudi in kličejo na korajžo ne samo v domači vasi, ampak tudi v sosednih. In to smatrajo za posebno junaštvo, da se upajo oboroženi razsajati po tujih vaseh. Lepo delo bi izvršili orožniki, ko bi pri vsakem ponočnjaku izvršili strogo preiskavo v hiši, v hlevu, v svilih itd. in jim pobrali brez usmiljenja vse, kar more raniti.

Torej v ponočno razsajanje stavijo mnogi fantje svojo fantovsko čast in junaštvo. Ko bi bila res to čast in junaštvo, potem bi bili najbolj izobraženi in najbolj divji zamorci doli v Afriki, ki se ponoči zbirajo k svojim poganskim malikovalskim šegam ter kriče in razsajajo, vpijejo nad luno in na zadnje še koža izmed sebe pojedjo. — No, moj poklon taki časti in takemu junaštvu! Žalostno dovolj in predovolj, ako se hočejo krščeni slovenski fantje postaviti v isto vrsto z nekrščenimi Hottentoti, Bušmani in Culukafri tam doli v Afriki. Takim svetujemo, naj se kar tje doli izselijo, tam še lahko postanejo slavni divjaški poglavarji!

Res žalostno! Ko bi vendar enkrat vsi fantje spoznali, da nočno vpitje ni nobena čast, nobeno junaštvo, ampak ravno nasprotno: sramota in strahopetnost. Sramota, ker podnevi, ko ga ljudje vidijo, se tega sramuje. Strahopetnost, ker podnevi si tega ne upa, ampak ponoči, ko ve, da se mu nihče ne bo zoperstavil. — Kjer so fantje količkaj izobraženi, jih je sram, kaj takega počenjati in je ponoči lep božji mir. Kjer se pa moti nočni mir, tam si dajejo fantje samim sebi glavno spričevalo, da so neotesani suroveži. — Torej fantje slovenski, stavite vsi brez izjeme svoj fan-

tovski ponos in junaštvo v pošteno življenje, olikano obnašanje, pridno delo, pametno zabavo in junaško borbo za domovino! Pristopajte v izobraževalna društva, k Orlu in k Marijinim družbam, kjer se vam nudi srčna izobrazba in pošteno veselje.

3. Fantovski terorizem ali fantovska strahovlada je tretji vzrok ponočnjaštva in sploh fantovske posirovelosti. To se pravi: mnogo je fantov, ki so sami na sebi dobri, obsojajo ponočnjaštvo in druge fantovske nerodnosti; vse to se jim zdi grdo in neumno, a dajo se strahovati divjakom, da polagoma ž njimi potegnejo in tudi sami »z volkovi tulijo.«

Med nobenim stanom ni toliko strahovlade kakor med fanti. Da, nekateri so tako zlobni, da ne morejo videti nobenega fanta poštenega in ga na vse mogoče načine obdelujejo, da bi ga storili sebi enakega. Če se kateri pametno zadrži, ne hodi ponočevat in je spodoben v govorjenju, se takoj lotijo surovi kričači, da ga opsujejo: »Se držiš kot svetnik, nas sovražiš, samo doma za pečjo tičiš, ne smeš nikamor iti, nisi noben fant« itd. In s takim praznim ter obenem zlobno zaničljivim pikanjem se jim večinoma posreči, da ga ustrahujejo in spravijo na svojo stran in s tem na pot pogube.

Edina rešitev je beg pred njimi, kakor lepo opominja sv. pismo: »Moj sin, ako te grešniki vabijo, ne vdaj se jim! Ako pravijo: Pojdi z nami! ne hodi z njimi, zdrži svojo nogo od njihovih potov; zakaj njihove noge teko v hudo... in svojim dušam zanke nastavljajo.« (Knj. modrosti 1, 10—18.)

Da, koliko se jih je že pri ponočevanju ujelo v zanke zapeljivk, v zanke greha, nesreče in pogubljenja. — Pametni in pošteni fantje s takimi izprijenci nikar ne občujete! Ločite se od njih! Pokažite, da jih ne potrebujete in lahko živite brez njih!

Fantje se radi ponašate z močjo in korajžo. Pa torej покаžite, da se ne bojite njihovega strupenega jezika! »Kaj vam pa

morejo, morejo, morejo? kakor poje tista znana pesem. Nič vam ne morejo, ako se jim sami ne vržete v njihovo pogubno oblast. Tu vam posebno veljajo besede Jezusove: »Ne bojte se jih, kateri telo umore, duše pa ne morejo umoriti; temveč bojte se veliko bolj tistega, kateri more dušo in telo pogubiti v pekel.« (Mat. 10, 28.) Ne bojte se torej ljudi, ampak bojte se Boga! Ne bodite torej strahopetci, da bi se bali kričavih ponočnjakov in plesali, kakor bi vam oni godli, ampak bodite pogumni, značajni fantje, ki se ne dajo komandirati od ponočnih potepuhov.

4. Zanikrnost staršev je četrta, a ne zadnja vzrok ponočnjaštva. Mnogo staršev je namreč tako zanikrnih, da se nič ali vsaj veliko premalo zmenijo za to, kod jim sinovi hodijo ponoči. Zadovoljni so že s tem, da jim otroci pridno delajo podnevi; kaj počno ponoči, se malo ali nič ne zmenijo. In če jih opozoriš, da ni vse prav, da sin ponočuje, so nekateri še tako brezvestni, da pravijo: »Kaj pa je to, če ponočuje, saj smo mi tudi!« — Potem se ni čuditi, ako so ponekod fantje tako podivjani. Kakor stari, tako mladi. Kakor stari pojo, tako mladi čivkajo. Strašen račun čaka take starše! Namesto da bi se kesal svojih mladih nerodnosti in svarili pred njimi svoje otroke, se mu pa še dobro zdi, da je bil sam neumen in daje potuho svojim otrokom, da še ti drve po grešnih potih v svojo pogubo. Kje je tukaj kaka trohica prave očetovske in materine ljubezni do otrok?! V resnici: mačka ima rajši svoje mladiče, kakor pa taki zanikrni starši svoje otroke. Pravični Bog bo tirjal duše njihovih otrok od njih. Gorje jim, ako se bo le en otrok pogubil po njihovi zanikrnosti!

Napačno je tudi to, da fantje večinoma spe po hlevih ali na hlevih (v sv. slih), po listnikih itd., prepuščeni samim sebi, brez vsakega nadzorstva. Potem se pa ponoči obiskujejo ter se vabijo na ponočevanja, ali pa po hlevih kvartajo noter do polnoči in še dalje. Nič ne pretiravamo. To je po mnogih krajih na Go-

renjskem živa resnica, četudi silno žalostna! Človek ne bi nič rekel, ko bi fant v hiši ne imel prostora. Ne, v hiši je do-

umazan, smrdljiv hlev, na je bolj prost in počne ponoči kar se mu zljubi.

Če pregovarjaš starše ali pa fante, naj

Kraljica rožnega venca.

volj prostora. Lahko bi notri spal na zdravem, suhem, snažnem in gorkem, pa ne, ampak rajše gre v nezdrav, mokroten,

bi rajše v hiši spali, kjer je bolj človeško, zdravo in dostojno, se izgovarjajo, da fant na živino pazi, da se ne odveže ali se

sicer kakšna škoda ne pripeti. — Vprašamo: kdo pa takrat na živino pazi, ko fant kolovrati Bog ve kje po vaseh, morda celo uro daleč?

Za živino tako skrbite, da se ne bi odvezala ali kaj poškodovala, da se pa fant ponoči odveže, hodi po grešnih potih in si z nerodnim življenjem škoduje na duši in na telesu, vam pa ni nič mar?! Ali vam je živina več, kakor otroci, ki imajo neumrjočo dušo?! Oj, slepi starši, kaj vam bo Bog rekel!

In vi pa še pri vsem tem mirno spite, dočim se vaš otrok Bog ve kje valja in pogublja v grehah! In če že res mora zunaj hiše spati, je dolžnost staršev, da večkrat pogledajo, če je sin na svojem mestu.

Takim slabim staršem »bere levite« celo svetni pisatelj Jörgensen. Obrača se posebno do mater in jim pravi: »Oj, matere, ve matere, ki mirno spite cele zimске noči in ko se prebudite in vidite, da se še ne dani, se mirno obrnete na drugo stran in spite dalje... ali niste nikdar imele nemirnih sanj? Ali vas niso nikdar nemirne sanje vodile na kraj, kjer so se tisto uro mudili vaši otroci, vaši sinovi? Ali še niste nikdar prečule nobene noči in čakale, da se vrne vaš sin in ali niste slutile od koga se je vrnil proti jutru? Ali ste vedele, da je dal svojo mladost razuzdani osebi? Ste morda vedele, pa ste previdno in strahopetno molčale? Oj matere, matere, porajajoči se dan je videl vaše sinove, kako so zapuščali hišo pregrehe, omadeževani na duši in zastrupljeni do dna mozga! In ve se brezskrbno v poste-

li obračate in čakate na kavo!« (Unsere Liebe Frau von Dänemark.)

V resnici, na sodni dan bo mnogo staršev debelo pogledalo, ko bodo izvedeli, kaj vse se je godilo za njihovim hrbtom; kaj vse so počenjali njihovi otroci, ko so oni v svoji zanikrnosti mirno spali. Gorje jim, ako so molčali, ko je bilo treba svariti! Gorje jim, ako so mižali, ko je bilo treba skrbno gledati in paziti na pota njihovih otrok! Gorje jim, ako so hvalili in potuho dajali, ko je bilo treba grajati in kaznovati!

Da si olajšate odgovor pred Bogom, pazite na svoje otroke ponoči in podnevi z vso skrbnostjo, kakor pazite na svoje oko. Zakaj slabo vzgojeni otroci so ena največjih nesreč za starše, so njihova sramota in šiba na tem in na onem svetu. Zato opominja starše sam Sveti Duh, naj skrbno in strogo vzgajajo svoje otroke, rekoč: »Neukročen konj se ne da voditi in samopašen sin bo predrzen. Le gladi sina in on te bo imel v strahu; le igraj se z njim in žalil te bo. Ne prepuščaj ga v mladosti njegovi volji in ne puščaj v nemar njegovih domišlij (muh). Pripoğuj njegov vrat v mladosti in daj mu po hrbtu, dokler je še otrok, da morda ne bo trdovraten. — Uči svojega sina in trudi se z njim, da ne bo tebi v nečast njegova nesramnost.« (Sir. 30, 8—13.)

Ko bi vsi starši storili svojo dolžnost, pa bi bilo kmalu konec grdega ponočevanja, pri katerem se toliko fantov pokvari na duši in na telesu ter si nakoplje dolgo in težko pokoro.

X. Y.

(Dalje.)

Dobrodelnost in hvaležnost.

Struna dobrodelnosti odmeva čedalje bolj po deželi. In še ni konec njene pesmi. »Reveže imate namreč vedno med seboj,« nam pravi znani glas iz sv. evangelija. Pridejo novi časi in prinesejo nove potrebe, zato je »Dobrodelnost« vedno potrebno društvo.

Lepa je pesem, ki jo ubira struna dobrodelnosti; obeta se ji bogato izplačilo: »Kdorkoli da piti komu iz teh najmanjših le kupico hladne vode v imenu učenca, resnično, povem vam, ne bo izgubil svojega plačila.« To pravi največji Dobrotnik, najčastnejši član »Dobrodelnosti«.

Bolj slabo pa se poje z drugo struno — s struno hvaležnosti.

1. Začnimo s sv. evangelijem! Tisti čas, ko je bil Jezus na poti v Jeruzalem, je šel skoz Samarijo in Galilejo. In ko je šel v neko vas, mu je prišlo nasproti deset gobavih, ki so stali oddaleč, in vzdignili so glas, rekoč: »Jezus, učenik, usmili se nas!« Ko jih je zagledal, je rekel: »Pojdite, покаžite se duhovnom!« In zgodilo se je, ko so šli, so bili očiščeni. Eden izmed njih pa se je, ko je videl, da je ozdravljen vrnil in je z velikim glasom Boga častil; in padel je na obraz k njegovim nogam in se mu je zahvalil; in ta je bil Samarijan. Jezus pa je izpregovoril in rekel: »Ali jih ni bilo deset očiščenih? Kje pa je onih devet? Ali se ni našel nobeden drugi, ki bi se bil vrnil in Bogu čast dal, kot ta tujec. In rekel mu je: »Vstani, pojdi, tvoja vera ti je pomagala.«

Razlagal ne bom nič. Besede so jasne. Pa vsako leto vsaj enkrat jih lahko slišite, namreč trinajsto nedeljo po binkoštih, nekako v tistem času, ko imate velik del letnega blagoslova že pod streho, ostalo je pa tudi večidel izven nevarnosti.

2. Imeniten in še danes znan rimski vojskovodja in državnik je bil Julij Cezar. Ta je sprejel za svojega sina nekega Bruta. Cezar se je rimskim mogočnejšem nekaj zameril. Ti so sklenili, da ga bodo umorili. Nekega dne pride slavni vojskovodja v zbornico k posvetovanju, planejo nanj zarotniki, da bi ga umorili. Junaški Cezar se nekaj časa umika in brani. Ko pa zagleda med svojimi morilci tudi svojega posinovljenca Bruta, zakliče z žalostnim glasom: »Torej tudi ti, moj sin!« Nič več se ne brani. Žalosten zakrije svoj obraz, pade na tla in umrje.

Huje ga je ranila črna nehvaležnost Brutova, kakor orožje zarotnikov.

3. Veliki reveži današnjih dni so birmški botri. Koliko se žrtvujejo za svoje birmance, koliko jim kupijo sladkarij, obleke, molitvenikov, pa še uro povrh!

Otrok bi bil še morebiti hvaležen,

pa se oglasi kdo drugi in zagode na struno nezadovoljnosti.

»Pa še v oštarijo ga ni peljal!«

In drugod: »Pa samo srebrno uro mu je kupil.«

In zopet: »Pa tako-le obleko napravil Prav žal mi je, da sem jo naprosila za botro.«

Ali je treba tega!

4. Pred desetimi leti je bila huda suša. Ljudje so molili in v procesijah prosili dežja. Prišel je dobrodejen dež. V zahvalo so nekje naročili sv. mašo v tisti cerkvi, kamor so hodili s procesijo prosit dežja. Duhovnik je prišel, da opravi zahvalno sv. mašo in z njim je prišla ena cela ženica — in še ta je bila tujka.

Kakor v sv. evangeliju...

Bil sem sam zraven, zato morem o tem govoriti brez ovinkov.

5. Berač je hodil po vasi in prosil. Bilo je to v bližini Kamnika. Ljudje so mu dajali, eni denarja, eni kruha. Oboje je jemal drage volje.

Denar je še v tisti vasi zašnopsal, kruh pa — ? Pojedel, mislite vi? — O, ne, zunaj vasi ga je pustil; stresel ga je na neko njivo. Ko so ljudje jeseni kopali krompir, so našli tam cel kup pokvarjenega kruha.

Če je to hvaležnost...!

6. Bilo je v dnevih, ko so črešnje zorele. Pa je prišel h kmetu tujec s košem na rami in ga prosil, naj mu podari nekaj črešenj, da jih bo nesel otrokom domov.

»Kar na črešnjo pojdite pa si jih naberte, kolikor se vam poljubi,« de gospodar. Mož jih je nabral poldrug mernik, a mu še ni bilo dosti. Pride z drevesa in prosi kmeta, naj mu da še liste, ki jih je kmet sam zase nabral.

»Saj jih imate dosti,« pravi gospodar. »Poldrug mernik je že nekaj.«

»Ker tako skoparite,« pravi tujec, »bi vam rad naredil, če bi le mogel, da bi se vam vse drevje naenkrat posušilo.«

Nato pa zadene svoje brenice ter gre brez vsakega »Bog plačaj«.

Hvaležnost iz l. 1919.

7. Bil sem zraven, ko so delili ameriške darove. Precej je prišlo raznovrstnega blaga iz Amerike; velike so bile pa tudi potrebe naših revežev. In tako je stal med nami ameriški zaboj kakor mladenič s peterimi hlebi in z dvema ribama.

Prihajali so revni in potrebni; vsak je seveda hotel dobiti vse, kar je potreboval. Pa ni bilo mogoče; zaboj je bil premajhen, revežev preveč.

In videl sem: Marsikdo je prejel precej vrednosti, pa je odšel jezen in nevoljen; hvaležnosti ni bilo v srcu in ne na jeziku.

Ti nesrečna nezadovoljnost, ki si zamorila čut hvaležnosti...

8. Pogovarjala sva se z revnim možem pa mi je dejal: »Tistih, ki bi radi ljudem pomagali, je vedno manj.«

Jaz pa sem mu odgovoril: »Tistih, ki bi bili za izkazano dobroto hvaležni, je tudi vedno manj.«

»To je pa tudi res,« mi odvrne, »hvaležnost je pa še bolj zamrla, kakor dobrotelnost.«

Videli smo v dnevih pomanjkanja mnogo revežev. Brez števila potrebnih je trkalo na naše duri, malo pa je bilo zadovoljnih z enim samim darom. Če si mu dal krompirja, je hotel še zabele, če si mu dal zabelo, je hotel še moke, če si mu dal moko, je hotel še obleke... Brez konca in kraja. Če bi mu dal vse premoženje, ti sam bi pa zgrabil za beraško palico, pa bi še ne bil zadovoljen; hotel bi, da vstopiš k njemu za hlapca.

Prav ta slabo uglašena struna nehvaležnosti in nezadovoljnosti je kriva, da tudi struna dobrotelnosti ne poje tako, kakor bi bilo želeti.

Namen mojih besedi je: Več hvaležnosti Bogu in ljudem, pa bo revščine vedno manj, dobrotelnosti pa vedno več!

L L.

Spomni se, Marija!

(Po molitvi sv. Bernarda.)

O spomni se, mati Marija:
nikoli še zémeljski slišal ni krog,
da ti si koga zapustila,
kdor k Tebi pribežal je plah in ubog.

O spomni se, mati Marija:
trpinu nobenemu bilo ni žal,
če Tebi se ves je izróčil,
pri tebi mirú in rešitve iskal.

Zato kot golobček plašan,
preganjan od ptice ujede,
zatekam se k Tebi solzan.

Sovražnih moči se bojim,
pretečih iz zlobne zasede,
»pomagaš mi«, Tebe rotim!

Nikdar ne zavrzi prošnjá,
vpijočih iz zémeljske bede,
iz dola solzá do nebá!

Beseda, Tvoj Sin in Tvoj Bog,
poslušal bo Tvoje besede,
usmilil se rev in nadlog!

Franjo Neubauer.

Priprava za nedelje in praznike.

V soboto ali pred praznikom popoldne je. Zvonovi so odpeli svojo prazniško pesem, in v srce človekovo je došla vesela vest, da se bliža Gospodov dan.

Posli in gospodarji se vračajo bolj zgodaj z dela, da pripravijo vse potrebno za drugi dan. Zvečer pridejo na vrsto miza, klopi, stoli; pred večjimi prazniki še druga

nišna in kuhinjska oprava. Nazadnje pripravi gospodinja otrokom za drugi dan namenjeno opremo in čedno prazniško obleko.

Lepa je ta skrb; še bolj potrebna bi bila pa skoro nekoliko zanemarljena skrb za dušo. Znano mi je, in po mnogih hišah sem že videl, da hranijo knjigo nedeljskih in prazniških evangelijev, pisano še s stariimi črkami. Gotovo je niso kupovali za stonj. Svoj čas je bila po naših domovih lepa navada, da so po končanem delu na gospodarjev ukaz prebrali v hiši nedeljski ali prazniški evangelij. To je bila nekaka notranja, duhovna priprava za prihodnji dan. Ljudje so šli v cerkev pripravljeni, vedeli so, kaj se praznuje, kakšne nauke bodo slišali, duša je govorila kakor Samuel: »Govori, Gospod, tvoj hlapec poslušaj.«

Za današnje dni bi bila primerna in potrebna nova evangelijska knjiga s sedanjimi črkali. Gospodarji naj bi pa pazili, da bi knjiga res služila svojemu namenu. Dobček ne bo izostal. V cerkev bi hodili ljudje bolj pripravljeni, skrivnost praznikova

bi blagodejno vplivala na duha molitve, priprava in zahvala pred in po sv. obhajilu bi bila bolj prazniku primerna, božja beseda bi našla že pripravljeno in zrahljano zemljo.

Pravtako primerna bi bila knjiga, ki razlaga cerkveno leto in njegove praznike in svete obrede. Kar ni jasno iz sv. evangelijev, bi pojasnila še ta knjiga. Včasih so zelo prebirali knjigo: »Razlaganje cerkvenega leta, ali Slovenski Goffine. Tudi »Liturgika«, ki jo je spisal g. Al. Stroj, bi bila čedna knjiga za vsako slovensko hišo.

Slovenici! Za čast božjo in za zveličanje naših duš ne bomo nikoli dosti storili. Stavimo pa vse, kar nam je mogoče. Vpeljimo zopet to lepo, rekel bi, staro narodno navado. V veljavo so prišle zopet narodne noše. Za vsako slavnost jih pripočajmo, pri vsaki svečanosti jih omenjajmo. Z narodno nošo poživimo zopet tudi druge lepe navade naših ljudi.

Kar je domačega, cenimo in spoštujemo, kar smo pa slabega dobili od tujcev, jim vrnimo nazaj!

J. L.

Duhovnikova mati.

Pismo matere na dan nove maše njenega lastnega sina.

(Revue catholique de Troyes.)

Poveljučuj, ljuba prijateljica, poveljučuj z menoj dobrega Boga; jaz sem mati duhovnika.

»Tvoj je,« tako sem pisala pred 25. leti, ko mi je ljubi Bog podelil tega otroka. Ta misel me preveva tudi zdaj. Takrat sem bila vsled sreče vsa iz sebe; čutila sem otročiča živeti poleg mene, stegnila sem roko in se ga doteknila v zibelki, kakor bi se hotela prepričati o tej resnici. Pa kolika razlika je med tem sedanjim veseljem in med takratnim!

Od včeraj naprej sem mati duhovnika. Tiste roke, ki sem jih pred 25. leti v nežni ljubezni poljubovala, ko so bile

še tako malene, te roke so posvečene, te roke se dotikajo Boga.

To telo, ki sem ga negovala in varovala, ki sem v skrbi zanj prečula marsikatero noč ne brez solza, to telo je sedaj posvečeno. To telo je sedaj v službi duhovnikove duše, pa bo kot tako pomagalo iskati grešnike, poučevati nevedne, voditi vernike k Gospodu vseh stvari.

To srce, o to čisto srce, ki je trepetalo, če je bilo v nevarnosti pred svetnim dihom, je sedaj posvečeno. Darovalo se bo v dobrotorni ljubezni. O, dobro poznam svojega sina, vem, da je bogu vdana duša; in zdaj, ko je duhovnik, bo

poln bodrilnih besed, ki dvigajo in napepljujejo k Bogu. Gotovo, moj sin bo dobrote delil, bo duhovnik po srcu božjem.

Upam zatrdno, da sem mati dobrega, pravega duhovnika.

Kaj naj rečem o včerajšnjem dnevu, ko je bilo posvečenje? Bila sem zraven, a videla sem samo njega, kako je poklekoval, kako je padel na obraz, kako se je dvignil, kako je bil v zbranosti zatópljen; videla sem, kako je škof nanj položil roke, videla sem novomašnika.

Bila sem blizu oltarja; nisem se ganila, vsi moji čuti so bili kakor očarani. Kako naj imenujem vse to, kar se je v meni godilo? Navadna molitev to ni bila; bilo je

zamaknjenje matere. Hvala ti, o Bog, hvala tisočkrat!

Ta duhovnik je moja last, jaz sem njegova mati, njegova duša je vzplamtela ob moji duši. Pa ta duhovnik je zdaj tvoj, o Bog. Varuj ga samo hudega. Spoštujem ga, ker je tvoj duhovnik.

Ko je pri prvi njegovi daritvi prišel čas za sv. obhajilo, je dvignil roko in besede odveze in oproščenja so se čule iz njegovih ust. Ubogi moj otrok, zahtel je od prevelike ganjenosti. Nato je vzel kelih in prišel k meni. Bog je bil, ki ga je nosil — moj sin! Nepopisljiv trenutek!

Nepričakovan mir me je navdal. Potočile so se mi solze; bile so solze ljubezni in hvaležnosti....

Petletnica Rožnivenške bratovščine

v Gladbecku na Vestfalskem se je obhajala za Slovence po sledečem sporedu:

Binkoštni ponedeljek, dne 9. junija 1919;
ob 6. uri skupno sv. obhajilo v cerkvi sv. Lamberta namesto četrte nedelje;
ob 10. uri slovesna sv. maša;
ob 2½ uri velika slovesna procesija od Šilerstr. 18 k cerkvi Srca Jezusovega v Zweckelu;

ob 6. uri slavnostni zbor v domu;
ob 8. uri slovesni zakramentalni blagoslov in Te Deum v farni cerkvi.

Predraga Slovenka! Predragi Slovenec!

Prav pristrčno te danes pozdravljam in ti pišem nekaj o bratovščini živega rožnega venca v Gladbecku, katera je bila ustanovljena dne 17. maja 1914 v cerkvi sv. Lamberta v Gladbecku. 45 žensk je ta dan pristopilo k novi bratovščini.

Namen bratovščine.

Kot udje rožnivenške bratovščine smo Marijini otroci in se na poseben način posvetimo rožnivenški Kraljici Mariji in jo goreče in navdušeno častimo in ljubimo. Kot Marijini otroci smo med seboj sestre in

bratje in zato v ljubezni in miru občujemo med seboj. Kraljica miru, kakor stoji tudi pisano na naši zastavi, je nam zgled za mir z Bogom in za mir z bližnjim; in naše srce, katero je polno ljubezni do Marije, bo tako gorelo tudi ljubezni do božjega Sina, zato se glasi naše geslo: »Po Mariji k Jezusu.«

Živi udje.

Udov skupaj imamo zdaj 248. (v Langenbochumu 15, v Osterfeldu 26, Buru 5). Veliko od njih je že od začetka pri bratovščini. Vsi udje skupaj so velika družina, katera se deli v rože; vsaka roža ima 15 udov, vsaka roža ima tudi svojo prednico. Prednice imajo predsednika.

Prednice.

Prednic imamo zdaj 10. Vsaka prednica je odgovorna za svojo rožo in ima dolžnost, vsaki mesec razdeliti podobice, zbirati denar, povabiti ude k pogrebu, procesijam, k službi božji itd. Da je bratovščina tako napredovala, je posebna zasluga naših dobrih prednic. Zato jim izrekam svojo najlepšo hvalo; ljubi Bog na priprošnjo rožnivenške Kraljice naj jim vse tisočkrat povrne!

Mrtvi udje.

Umrlo je že 23 udov. Naj počivajo v miru! Mi smo jim izkazali zadnjo čast, smo jih spremili z zastavo na zadnjem potu, in za njihovo dušo je bila darovana sveta maša; upamo, da se zdaj veselijo, da so bili člani bratovščine, in Marija, ki so jo čistili v bratovščini, jih je gotovo pripeljala k Jezusu v nebesa; ti in jaz in mi vsi jih ne bomo pozabili.

Blagajna.

Vsak ud plačuje na mesec 15 fenigov svoji prednici; mesečna udnina je majhna, in vendar imamo zdaj v blagajni 542 mark, četudi smo imeli zmerom veliko izdatkov. Za novo zastavo in za slovesnosti blagoslovljenja nove zastave smo morali plačati čez 1200 mark; pri vsakem smrtnem slučaju plačamo 25 mark mrtvaščine, 2 marki za sv. mašo in 20 mark za venec, za kateri tudi zbirajo prednice med udi; plačati moramo tudi podobice, listke, tiskovine itd. Če ima društvo sv. Barbare veselico, plačamo polovico stroškov. 542 mark je že nekaj, ampak ne smeš misliti, da tega denarja ne bo konec. Če bi razdelili ves denar med člane, bi vsak dobil malo več kakor 2 marki. Seveda denar pri nas ni poglavitna reč, ampak vendar veliko pomaga za agitacijo, za posebne slavnosti in za druge reči. Kdor noče plačati, ni prisiljen, tudi nima pravice do mrtvaščine. Vsak ud ima pravico, da pogleda blagajnično knjigo.

Versko življenje.

Versko življenje se je dokaj poboljšalo, odkar je ustanovljena naša bratovščina. Kot svetinjo ima vsak ud svojo knjižico in moli vsak dan vsaj eno desetko rožnega venca; medsebojna ljubezen je rastla, udeležba pri pogrebih, procesijah, službi božji

je zmerom dobra, veliko udov prejema vsaki mesec na četrto nedeljo sveto obhajilo; marsikatera tudi že hodi vsako nedeljo ali vsak dan k mizi Gospodovi; ne poznam nobenega društva ali bratovščine, pri kateri je udeležba skupnega sv. obhajila tako dobra, kakor pri naši bratovščini. Prisrčna hvala nebeški Materi, ki je svoje otroke peljala k Jezusu. »Po Mariji k Jezusu.« Hvala in čast in visoko spoštovanje vsem, posebno onim, ki daleč stanujejo in imajo dolgo pot, pa se zmerom udeležujejo skupnega sv. obhajila. Bog naj jim vse tisočkrat povrne!

Posebnosti.

Posebna slavnost je bila o priliki blagoslovljenja nove zastave; udeležba je bila ogromna, gospod dekan in drugi duhovniki, gospod župan in drugi gospodje in Slovenci iz vseh krajev so se udeležili slovesnosti. Ljubljanski knezoškof so poslali poseben pastirski list. Leta 1917. in 1918. smo šli na božjo pot k podružni cerkvi Srca Jezusovega v Zweckelu, enkrat za verne duše in drugikrat na čast Materi božji. Spomin na one dni je vsem nepozabljiv. Bratovščina se udeležuje tudi vseh drugih cerkvenih procesij z zastavo; dvakrat smo že bili tudi v Dortmundu zavoljo narodnega praznika. Leta 1916. smo se dali fotografirati; eno fotografijo smo poslali ljubljanskemu škofu. Povsod v slovenskih družinah, tudi že na Slovenskem, se dobi naša fotografija; tudi nekatere srebrne poroke smo obhajali. Vsak mesec so zmerom vsi udje naše bratovščine povabljeni k mesečnemu zborovanju društva sv. Barbare; imamo jako dobre igralke in prav izvrstne pevke, ki skrbijo za zabavo. In na binkoštni pondeljek smo obhajali petletnico.

Stiški samostan.

Kdo ni že kaj slišal o starodavnem samostanu v Stični? Kmalu bo 800 let, kar so se cistercijski menihi naselili pri nas na Slovenskem ter ustanovili ta najstarejši samostan na ozemlju sedanje Kranjske. To se je zgodilo še takrat (leta 1136), ko je živel sv. Bernard, ki je bil eden glavnih osnovateljev reda samega. Veliko zaslug si je stiški samostan pridobil za naše slovensko ljudstvo na Kranjskem. Redovniki, ki so tukaj prebivali, so poglobljali versko življenje, so ljudstvu kazali pota h krščanski popolnosti, so iztrebljali ostanke starih poganskih praznovernih običajev ter uvajali na njih mesto lepe krščanske navade. Redovniki so mnogo dobrega storili tudi s tem, ker so ljudstvo učili boljšega poljedelstva, ker so gradili ceste in mostove, sekali pragozde, da so tako dobili rodovitnih tal za žitna polja.

Cistercijski menihi so bili od vsega početka veliki častilci Matere božje, kar mora nas še posebej zanimati. Njih samostanska cerkev je zidana na čast žalostni Materi božji. Posvečena je bila l. 1156. Menihi so češčenje Matere božje širili na vse strani; njej so posvečevali tudi cerkve, ki so jih za ljudstvo ustanavljali in zidali. Še dandanes se vsi Marijini prazniki, bodisi zapovedani, bodisi nezapovedani, z veliko slovesnostjo pri njih obhajajo.

Mnogo je Stična tekom dolge dobe svojega obstoja morala pretrpeti. Dvakrat so jo Turki zažgali in porušili. Najhujše pa jo je udaril l. 1784 cesar Jožef II., ki je odredil, da se mora samostan razpustiti, njegovo premoženje zapleniti, meniška družina pa raziti. To je bil v resnici pravi smrtni udarec za stiški samostan. Toda po prizadevanju ljubljanskega škofa, poznejšega kardinala Jakoba Missie, je leta

1898 samostan zopet oživel. Redovniki so prišli nazaj ter prevzeli delo svojih nekdanjih prednikov iznova v svoje roke. Vse je bilo zanemarjeno, zidovi so razpadali; še cerkvi sami je žugala nevarnost, da se s časom radi vlage in gnilobe razsuje. Redovniki so pričeli vse zopet lepo popravljati in tako obnavljati spomenik, ki je gotovo eden najbolj častitljivih na Kranjskem.

V svetovni vojski so pokazali veliko gostoljubnost nasproti Goričanom, kajti v samostanu so dobili stanovanje in oskrbo goriški nadškof, goriško bogoslovno semenišče, bogoslovni profesorji in še mnogo drugih.

Novi časi se pričenjajo sedaj za samostan. Samostan rabi za svoje velike in svete načrte naraščaja. Prav radi sprejemajo radi tega v samostan dobre, pobožne dijake, ki bi se redu posvetili. Tudi če niso še svojih študij na gimnaziji dokončali, lahko vstopijo; študije bi v redovni hiši nadaljevali in završili. — Prav tako bi sprejeli druge dobre potrebne fante od 15. leta naprej, ki imajo veselje do samostanskega življenja, da bi se tukaj kot bratje Bogu darovali ter pomagali samostanu. Če ima kateri veselje in nagnenje do tega, naj le piše ali naj se oglasi pri vodstvu častitega samostana v Stični.

Vsak pa, ki spoštuje starodavne spomenike našega naroda, naj vsaj enkrat pri priliki gre po dolenski železnici v Stično, da si ta starodavni samostan s cerkvijo ogleda in tam malo pomoli. Prav gotovo mu tega ne bo žal.¹

¹ Kdor se za vse to zanima, naj seže po mali lično opremljeni knjižici »Stična«, ki jo je napisal dr. Jos. Srebernič, in je letos izšla. Knjižico krasi 15 lepih slik. Stane le 1 K 80 vin. ter se naroča v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

Mladeniči — pod zastavo Marijino!

Pod zastavo Marijino! Tako ali podobno bi moral vsak dobro misleč človek reči, ako opazuje življenje mladine v današnjih dneh. Ako se človek spomni na čas pred vojno, lahko sprevidi, kako strašno je zabredla mladina naša. Pred vojno so se zbirali slovenski fantje pod zastavo Marijino, se navduševali za vse dobro in s tem delali veselje svojim staršem, ki so bili lahko ponosni na svoje sinove. — Kaj pa danes po vojni? Ako prideš v družbo fantov, kaj slišiš? Tu se preklinja, da je groza; še celo Mater božjo ozmerjajo z najgršimi priimki, ravno tako ljubega Boga — seveda vse v laškem jeziku, ker se jim zdi menda bolj imenitno, posebno danes, ko so nam Lahi taki nenasitni prijatelji!

Da bo pa ta mrzlota do vere zopet izginila, se je treba zopet oprijeti pripomočkov, s katerimi bi se dala mladina pripetati nazaj na pravo pot. Naj se ustanovljajo zopet Marijine družbe za mladeniče, ker to je najboljšo sredstvo, da se mlad človek obvaruje krivih potov. To morem jaz sam potrditi, saj sem tudi jaz preživel svoja mlada leta v Marijini družbi, česar se še danes z veseljem spominjam.

Pa ne vem, kaj bo zdaj z mladeniškim Marijinimi družbami. Prejšnje so se povéčini razdrapale radi vojne in sedaj jih zopet skušajo poživiti. A pojavljajo se ovire. Nekateri, ki se štejejo nekoliko bolj izobražene, ne marajo več za Marijine družbe, pa morda še druge odvrčajo, češ, naši fantje so se dovolj izučili v vojni, pa naj se dajo še voditi duhovnikom in dru-

gim takim ljudem! Da, naši fantje so mnogo pretrpeli v vojni. To vem jaz tudi sam, saj bom nosil znamenje vojne vse svoje življenje; to pa lahko rečem, da se naši fantje v vojni niso izobrazili, ampak strašno pohujšali! Ne govorim toliko o starejših fantih, ampak kaj se je zgodilo s fanti, ki so odhajali v vojsko stari šele osemnajst ali devetnajst let! Ako prideš med nje, večinoma čuješ od njih nesramno klafanje ter grozne kletve. Najbolj žalostno pa je, ker ti še ne dobro dorastli fantički zanašajo te svoje manje med svoje mlajše tovariše ter jih tako zapeljujejo. Ako bo šlo tako dalje, se bo še marsikatera mati žalostila nad svojim sinom, akoravno ne bo odhajal na vojsko.

Ako torej hočemo, da si vzgojimo dobrih fantov, ki ne bodo v sramoto domovini, jih je treba zopet navaditi treznega ter poštenega življenja, in to jim zamore dati najbolj družba Marijina.

Pred enim tednom sem se pogovarjal z nekim gospodom duhovnikom z Gorenjskega in ta mi je veselo dejal: »Jaz imam že mladeniško Marijino družbo, okoli štiri-deset jih je ter so prav pridni.« No, ako se da to napraviti v kaki župniji na Gorenjskem, ali bi se ne dalo to napraviti tudi na Dolenjskem? Seveda je v nekaterih župnijah bolj težko začeti; zato se ne sme obupati; ako ne gredo starejši, pa naj se poskusi z mlajšimi. Dvignimo torej zopet prapor Marijin, za katerim naj gredo naši fantje, da bodo enkrat postali pošteni možje!

Medle Fr., oslepel vojak.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Za Francijo — Češka. Bratstvo med Francijo in češko republiko ima zlasti slabe posledice v verskem opirju. V Pragi so morali katoličani za smešne cene prodati ali v najem dati ostavljene samostane redovnic: uršulink, benediktink in drugih. Enaka nevarnost preti tudi drugim redovnim naselbinam; vanje hoče vlada spraviti deloma razne urade, deloma učne zavode. Katoličani se upirajo, kakor poročamo na drugem mestu, a še shode in demonstracije jim svobodomiselstvo s silo zabranjuje. Tudi praški ordinariat je vložil javen protest proti početju ministrstva za prosveto, ki mu točasno načeluje neki švehla. Takim razmeram gladi tudi pri nas pot sokolstvo, ako bomo mirno gledali in pustili, da preplavlja našo slovensko domovino z mlačnostjo in proticerkvenim duhom. Za sokolstvom pa stoji liberalno in brezbarvno časopisje, ki dela med nevednimi in lahkovernimi bralci razpoloženje — pa ne za »Orla«, marveč za vse, kar je »Orlu« nasprotnega. Zganimo se, dokler je čas! Sovrag prihaja skrito, oprezno, previdno — polagoma.

Stara pesem. Svobodomiselnici so si slejkoprej nedosledni in sicer tako nedosledni, da bi morali ta svoj naslov takoj odložiti. No, pri nas so to storili, pa zato ravnania svojega in misljenja niso spremenili. Imenujejo se JDS, pa niso demokratski, svobodomiselni so pa samo zase, drugim svobode ne privoščijo, marveč jo celo kratijo. Tako so n. pr. svobodomiselnici v Pragi 14. avgusta s silo hoteli preprečiti zborovanje katoličanov, ki so na velikanskem shodu ugovarjali, ker hoče češka vlada, ki je tudi »svobodomiselna!« — odpraviti samostane. Na shod je došlo na tisoče katoličanov, a svobodomiselstvo je uprizorilo poboj. Frakarija se nerada izpostavlja batinam, zato je pa najela socialistične voditelje, ki so pripeljali na shod nahujskano delavstvo. S klicem: »Klerikalci ne smejo v Pragi govoriti« — se je začel pretep. Katoliški zborovalci so se umaknili na dvorišče svojega doma, kjer so vendarle zborovali.

To je torej toli hvalisano svobodomiselstvo sovražnikov Cerkve in vere! Njihovi dokazi s silo in navalom — so privlačni samo

za sirove in podivjane duše; razsodnih ljudi ne bodo pridobili.

Solnograd, 17. avgusta je bil posvečen za pomožnega škofa Anton Keil. Posvečevalci so bili: solnograjski nadškof dr. Ign. Rieder, škof dr. Jan. Gföllner iz Linca, dr. Žiga Waitz iz Solnograda.

Einsiedeln v Švici. Dne 31. julija se je mudil na sloveči božji poti pri Mariji Pomočnici v Einsiedelnu bivši avstrijski cesar Karel. Naslednji dan je prišel tja tudi kralj Ludovik bavarski.

Zveze katoliških staršev se ustanavljajo po bavarskih škofijah. Bavarci hočejo na ta način postaviti jez proti veri sovražni šolski politiki sedanjega bavarskega naučnega ministrstva. To je samopomoč, ki naj bi našla posnemalcev tudi pri nas. Namen, ki ga imajo zveze katoliških staršev na Bavarskem, si pa lahko pri nas privzamejo naše kmečke zveze.

Po domovini.

V Rimu pri sv. očetu je bil sprejet ljubljanski vladika dr. Anton Bonaventura Jeglič, dne 24. avgusta. Avdijenca je trajala tri četrt ure. Škof je pojasnil poglavarju sv. Cerkve naše sedanje razmere, potožil, kako se širijo razna poročila med svet, kakor da nam je sv. stolica protivna, da se ne zavzema za naše internirance in ujetnike. Papež je izjavil, da nima zoper državo SHS nobenega ugovora in da komaj čaka, da bo ustregel vsem željam naše države, kar se bo zgodilo, ko bodo meje določene. Sv. oče se tudi močno veseli naših katoliških organizacij. — Glede slovanskega bogoslužnega jezika je naš škof govoril v državnem tajništvu, kjer so mu obljubili, da bodo vse sporočili sv. očetu.

Spremembe v ljubljanski škofiji. V duhovsko semenišče je prišel kot ravnatelj stolni kanonik Ign. Nadrah. Dosedanjemu ravnatelju, prelatu dr. J. Lesarju, prof. bogoslovja je dovoljen stalni pokoj. Kot spirital v bogoslovnem semenišču je imenovan g. J. Filipič, prefekt v št. Vidu. Stalni pokoj je dovoljen duh. svetniku J. Ramovšu, župniku v Poljanah nad škofjo Loko.

Premeščeni so gg. kaplani Ant. Gornik iz Star. trga pri Ložu k sv. Petru

v Ljubljani; Ant. Demšar iz Moravč v Stari trgi; Jan. Sever iz Moravč v Šmarje; Fr. Pfajfar z Breznice v Moravče; Fr. Sušnik iz Št. Ruperta v Moravče; Fr. Šuštar z Boh. Bistrice v Metliko; Al. Tomez Brezovice na Boh. Bistrice; Ant. Torkar iz Škocijana na Vrhniko; Fr. Urbanec iz Smartnega pri Litiji v Škocijan pri Mokronogu; Karel Sparhakl z Bleda v Smartno pri Litiji; Jož. Stupica iz Trebnjega na Bled; Fr. Šusteršič iz Prečine v Trebnje; Jož. Ambrožič iz Polh. gradca v Prečino; Fr. Golmajer z Vrhnike v Polh. gradec; Fr. Hiti iz Jesenic za ž. upravitelja pri Sv. Križu; Fr. Gabrovšek iz Trebnjega na Jesenice; Ant. Zalokar iz Knežaka v Dol. vas pri Ribnici.

Nomeščeni so gg.: Fr. Jaklič in Jak. Šolar kot prefekta v št. Vidu; Jož. Hostnik v Semiču; Ant. Oman v Begunjah na Gorenjskem; Jan. Jeretina v Št. Ruprtu; Jož. Oven v Vel. Laščah; Jož. Pele v Št. Jerneju; Jan. Vadjal na Breznici.

Celovška škofija. Za tisti del celovške škofije, ki so ga zasedle naše čete (po zadnji spremembi), je imenovan kot škofov namestnik (generalni vikar) prošt Matija Randl s sedežem v Dobrlivasi; za tajnika pa je določen župnik Fr. Lasser iz Brnce.

40 letnico mašništva je praznoval dne 31. avgusta konz. svetnik in profesor bogoslovja dr. Janežič. Ob tej priliki je opravil sv. daritev v svojem rojstnem kraju v cerkvi šentvidske fare — v Buklenjskem.

Obletnico kronanja sv. oče XV. smo praznovali letos po vse sicer slovesneje, kakor je bilo do sedaj. Naj bi se s tem povsod poživili smo katoličani, utrdila volja, da vneti in zvesti otroci katoliške

Tako se pa nismo zmenili. Vilki smo opozorili na nevarnost, da nam hočejo iz višjih razredov odpraviti krščanski nauk. Zakl tega ne moremo in ne smemo pa prišla pod naslovom »Novi druga določba (načrt določbe proglašaja neodvisnost šole od Cerkve iz svetov. Ako bi bila taka odredba sprejeta, bi morali reči, da od beogradska vlada nova pota nai brez Cerkve, pota, ki vodijo anarhijo. Iz tega načrta se vi napraviti iz šole čisto državno kvi pa vzeti vsako vplivanje na

ter otežiti versko-nravno vzgojo mladine, dasi dovoljujejo še verstveni pouk.

Sedaj pa ima besedo krščansko ljudstvo, ki ne bo pustilo, da bi se mladina razkristjanjevala po šolah in učilnicah, katere mora plačevati s svojimi lastnimi žulji. Mi hočemo, da ostane naša deca zvesta Bogu in Cerkvi; mi hočemo krščansko šolo! Mi hočemo kot zastopniki sodelovati v vseh šolskih korporacijah. Načrt, ki je tako nedemokratičen, da se v njem ljudski zastopniki nikjer ne imenujejo, je za nas nesprejemljiv.

Iz Ormoža. Po opravi sem prišel pred nekaj dnevi v Ptuj. Ko hočem poiskati in kupiti nekaj razglednic, pridem do trgovine, pred katero so stali 10 do 14letni dečki in tudi deklice in opazovali predmete v izloženem oknu. Na najnižjem mestu je bila razložena slika z razgaljeno žensko. Po opravi v Mariboru naletim istotako v trafiki izložene enake slike. Ne vem, da se prodajalci in prodajalke ne sramujejo izložiti takih nesramnih slik! Da uprava in merodajni organi puste s tem zastrupljati našo mladino, je škandal. Nisem duhovnik in ni moj poklic, svariti ter opozarjati merodajne oblasti na take nedopustne kupčije, toda čut dostojnosti ter omike zahteva, da se takšne nemoralne slike zaplenijo in sežgo. Kaznoval naj bi se prodajalec, osobito pa izdelovatelj ne samo z denarno kaznijo, temveč tudi z zaporom. Da je prišla k nam nesramna pornografija od drugih narodov, sem žal imel sam priliko prepričati se pri vojaki. Pošteni možje so po pravici tožili: »Glejte, tako mladi, pa vse bo zastrupljeno.« Človek se mora res čuditi, da nas Bog še huje ne tepe.

Bojnimir.

Moravče. Da ne boste rekli, g. urednik, da smo postali »moški«, sporočam danes nekaj malega iz naše srede. Naši fantje so se večinoma vrnili iz vojske domov. Da se je kaj na boljše obrnilo, ne moremo reči, kajti vojska je slaba šola. Povabili smo jih zopet v izobraževalno društvo in Marijino družbo, kjer se bodo polagoma zopet privadili rednega in lepega življenja ter čutili zadovoljne in srečne. 10. avgusta so nastopili na odru. Tako skušamo spraviti med naše mlade ljudi čut in zanimanje za pošteno zabavo in za pravi napredek, kajti samota je smrt za mladost. K takemu izobraževalnemu delu bi bilo treba pritegniti vse mlade ljudi, zlasti mlade fante, da bi ne tavalj okoli brez prave zaslombe. Isto velja tudi o mladenkah, katerih se danes po slovenskih farah toliko izgubi. Zato pa — dekleta v društvo!

Ljubljana. Mesečna pobožnost bratovščine sv. Rešnjega Telesa bo odslej vsak prvi če-

ikta
h in
jno.
da
stati

šte-
tem,
i šol
, da
aj je
kon-
kako
r iz-
lskih
ia in
dnja
pota
veno
čejo
Cer-
polju

rtrek v mesecu v uršulinski cerkvi. Ob pol 6. uri pridiga, ob šestih sv. maša pred izpostavljenim sv. Rešnjem Telesom za žive in mrtve ude.

Nova štifta pri Ribnici je že po svoji naravi legi vabljiv in prikupljiv kraj, zato Novo Štifo radi obiskujejo romarji in prijatelji narave. Na praznik velike Gospojnice se je bilo zbralo na tej prijazni višavi nad 2000 romarjev. Mnogo jih je zadostilo svoji duševni zahtevi in prejelo sv. zakramente. — Tako drugo nedeljo je prijazno romarsko cerkev obiskala Marijina družba iz Velikih Lašč, po številu 200. — Na dan sv. Jerneja proti večeru so dospele k Novi Štifi Marijine hčere iz Blok. Zvečer ob 6. uri je bila pridiga za članice in nato spovedovanje. Drugo jutro je bil že ob štirih cerkveni govor, nato sv. maša in skupno sv. obhajilo članic. Novo Štifo pri Ribnici naj bi poznal vsak Slovenec; prijazen hribček, kjer stoji lična cerkev Marije Vnebovzete vabi tudi tebe, ki to bereš.

Preloka. Predlanskim na Vel. Šmaren smo bile pohitele v Novigrad na Hrvatsko k blagoslovljenju nove zastave ondote dekl. M. dr., letos pa je zastopstvo naše dekl. M. dr., 13 po številu, pohitelo na povabilo 10. avgusta v isti namen v Karlovec na Hrvatskem. V frančiškanski cerkvi smo se udeležile slovesne škof, sv. maše, kjer je bila tudi sveta birma. Po službi božji je po daljšem, krasnem nagovoru blagoslovil presvit. g. škof dr. Lang na prostornem trgu v nalašč okusno zgrajenem šatoru novo zastavo dekl. M. dr. iz Karlovca. Navzočih je bilo precej drugih deputacij z zastavami. Iz Slovenije smo bile samo me. Zapele smo tu eno Marijino. Pred odhodom je v svoji prijaznosti posetil naše omizje gori imenovani visoki gospod, potem pa zopet na voz in hajdi v hladu čez Kolpo domov.

Sv. Jurij ob juž. žel. Sprejmi, dragi »Bogoljub« nekaj vrstic o življenju Franca Stan-te, rojenega 1. avgusta 1865, umrlega 14. novembra 1918. — Ni bilo mladeniča v celi župniji, ki bi bil tako priljubljen kot zgleden Marijin otrok in pobožen tretjerednik in vzor krščanskega čistega mladeniča Franc Stante. Pokojni je bil ljubitelj pobožne molitve, posebno je rad ob nedeljah in tudi ob delav-nikih glasno molil s svojim angelsko čistim gla-som v cerkvi sv. rožnivenec. Videl si ga vsako nedeljo in zapovedan praznik pri mizi Gospo-dovi, in ako mu je čas dopuščal, tudi med tednom. Vsako leto se je udeležil duhovnih vaj pri Sv. Jožefu nad Celjem, pa je tudi dru-gje mladeniče za to navduševal. — Leta 1915. je bil poklican k vojakom. Zapustiti je moral nad 80 let staro mater, za katero je tako lepo

skrbel. Boril se je na goriški in tirolski fronti. Vrnil se je nepokvarjen na dom. Na drugo ni mislil, kakor da bi še kaj več storil v čast božjo. V svoji oporoki je določil za povečanje farne cerkve 500 K. Kmalu je nevarno zbolel. Ko je pobožno prejel sv. zakramente, ni dru-gega želel, kakor umreti in biti s Kristusom. — Njegov pogreb je bil veličasten.

Marijine družbe.

Poročilo o zunanjih Mar. kongregacijah pri uršulinkah v Ljubljani. A. III. Mar. kongr. deklet. V družbi je letos delovalo 8 od-sekov: a) Evharistični. Vsaka članica tega od-seka daruje mesečno po eno sv. obhajilo za kongregacijo, v čast Jezusovemu Srcu za izpreobrnjenje trdovratnih grešnikov in za duše v vicah. Šteje 5 skupin po 31 udov. Vsa-ko nedeljo v mesecu ima pred shodom skupno molitveno uro pred Najsvetejšim, prvo nedeljo pa moli rožni venec. Odsek je nabral za bratovščino sv. R. T. 118 K 46 v. b) Odsek za podporo revnih učenk idr. Dobiček srečo-lova (310 K) se je porabil za obleko revnim otrokom. c) Odsek za dobre časopise in be-rilo. Bogoljubov imamo letos 220. d) Apostol-stvo sv. Cirila in Metoda in misijoni. Razpe-čalo se je v družbi 120 izvodov »Apostolskega molitvenika«. e) Abstinenčni odsek. f) Cecil-janski odsek, ki skrbi za petje pri shodih in družbenih sv. mašah prve petke in molitveni uri. g) Odsek za olepšavo družbenega ol-tarčka, ki je bil pri vsakem shodu prav lično okrašen z lepim svežim in suhim cvetjem. Marsikatera družbenica se je ob pogledu na tako lep Marijin oltarček znova vnela v lju-bezni do nebeške Kraljice in komaj zopet pri-čakovala prihodnjega shoda. h) Samaritanski odsek v pomoč in tolažbo bolnim sosestram.

Tudi za zabavo in razvedrilo je bilo v družbi poskrbljeno. 13. oktobra 1918 smo pri-redile domačo slavnost v proslavo 20letnega škofovanja presvitlega ljubljanskega vladike.

Od 5. do 9. marca smo imele duhovne vaje, ki jih je vodil č. g. superior Kopatin D. J. Razen par izjem smo se jih vse udele-ževale prav redno.

Seje mesečne, shodi in skupno sv. obha-jilo dvakrat na mesec. Poleg tega je družba imela 39 sv. maš za družbo, padle vojake, duše v vicah itd. Da bolj pokažemo skupnost, smo pri družbenih sv. mašah molile rožni venec skupno na glas.

Dne 31. julija 1919 je štela družba 132 članic, ki stanujejo v Ljubljani in 10 izven Ljubljane, ter 54 hospitantinj. Poslednje, ki pridejo z dežele, se včasih bolj težko priva-dijo reda v naši družbi in včasih raje vse

skupaj pustijo, kar je seveda obžalovanja vredno.

Iz tega je razvidno, da je v družbi mnogo vestnega dela in skrbne brige, saj imamo lepo število deklet, ki bi za kongregacijo vse dale in žrtvovale, ki jim v kongregaciji nobeno delo ni pritežko. Ker so časi težki, draginja silna, zaslužek pa majhen, je taka požrtvovalnost in darežljivost še tem lepša in zaslužnejša.

B. II. kongregacija (gospodinjstven). Odseki: a) Evharistični. Pospešuje pogosto, zlasti vsakdanje sv. obhajilo. Okrog 15 članic tega odseka pristopa vsak dan k sv. obhajilu, druge večinoma tedensko. Vsaka članica tega odseka daruje mesečno eno sv. obhajilo za prospeh kongregacije. b) Samaritanski. c) Za razširjanje dobrih časopisov in knjig. d) Cecilijanski (pevski). e) Abstinenčni in f) odsek Apostolstva sv. Cirila in Metoda.

Duhovne vaje od 23. do 28. junija je vodil t. g. P. Peter Floran. Udeleževalo se jih je od 50 ljubljanskih družbenic 40 prav redno, nekatere so bile zadržane in so se opravičile, nekaj pa ...

Za spremembo je družba imela več domačih izobraževalnih in zabavnih prireditev. Seje mesečne, shodi tudi, obisk dovoljen. Za skupno sv. obhajilo bi bilo želeto večje vne.

Kar nas je sedaj v kongregaciji imamo vse dosti dobre volje in odločne vztrajnosti. Zato hočemo krepko poprijeti za delo do novih uspehov; truda in žrtev se nočemo ustrašiti. Naše medsebojno občevarje bodi vedno ljubeznivo in prijateljsko, bodimo res sestre med sestrami. Naši uspehi bodo le v skupnem in vzajemnem delu. Kot dobri otroci božji in Marijini pa hočemo tudi popoldansko službo božjo ob nedeljah in praznikih prav pridno obiskovati, kajti prepogosto obiskovanje raznih zabav, veselja, izletov, gledaliških predstav in kar je podobnega, samo raztresa duha in zavira uspešno delo kongregacije.

C. I. kongregacija (deklice iz meščanske šole). Shode smo dosedaj imele samo enkrat na mesec; prihodnje leto jih hočemo imeti vsaj vsakih 14 dni. Tudi skupno sv. obhajilo smo imele mesečno. Občega smo se na splošno prav pridno udeleževale. Vpeljano smo imele »obhajilno zvezo«, ki ima tri stopnje: V prvi so one, ki so pristopile k sv. obhajilu vsaj trikrat na teden, v drugi one, ki so šle k sv. obhajilu tedensko, v tretji pa vsaj na 14 dni. Pridno smo opravljale šestredeljsko pobožnost na čast sv. Alojziju. Rade smo pristopale k sv. obhajilu še zlasti prve petke na čast presv. Srcu Jesu-

sovemu. Dne 25. maja smo imele skupno z Mar. Vrtcem slovesen shod in sprejem novih članic.

Dobre volje bi ne manjkalo, samo vztrajnosti pogrešamo. Prihodnje leto pa se hočemo vse skupaj prizadevati, da bomo res pridne, doma, v šoli in na cesti, tako, da bodo z nami lahko zadovoljni starši in vzgojitelji, v prvi vrsti pa seveda Bog in Marija.

D. Kongregacija iz ljudske šole imenovana »Marijin Vrtec«. V tej kongregaciji smo se zbirale deklice iz 4. in 5. razreda ljudske šole. Bilo nas je 56. Večinoma smo bile vpisane v »obhajilni zvezi« v 2. in 3. stopnji, več pa že tudi v prvi.

Tržič. O naši fantovski Marijini družbi že dolgo ni bilo nič v »Bogoljubu«, zato se moramo malo oglasiti. Pri nas imamo v družbi dva oddelka: za starejše in za mlajše fante. Vseh članov je zdaj okrog 70, pa upamo, da nas bo kmalu 100. Shode ima vsak oddelek mesečno. Tudi dve igri smo priredili: spomladi »Sinovo maščevanje«, v juliju pa »Občinski tepček«. Poleg manjših izletov smo imeli večjega na Bled in Vintgar 16. avgusta. Na otoku je bil shod, kjer nam je govoril g. bogoslovec Cuderman. Popoldne smo bili v kopališčih, nato smo šli skozi krasni Vintgar na Javornik in z železnico domov. Po tržiški navadi smo skozi prepevali, da bi nam kmalu še pesmic zmanjkalo. — V teku leta nam je umrl tovariš Jakob Meršolj; lepo smo ga spremili do groba, g. vođnik pa je imel zanj črno peto sv. mašo. — Drugače smo pa vedno veseli in pri zabavi vedno skupaj. Prav radi vidimo, če nas kdo kaj podraži, ker smo v družbi, da smo potem bolj junaški. Pozdravljamo vse fantovske Marijine družbe po Sloveniji.

Št. Rupert na Dol. 15. avg. je imela naša družba glavni praznik z lepim sporedom. Marijo je izvolilo za svojo Mater zopet novih 36 mladenk. O binkošti je imela naša kongregacija zlet na Zaplaz. Udeležba polnoštevila. Jeseni nam je »španska« ugrabila štiri družbenke. N. p. v m.!

Metlika. Neizprosna smrt nam je ugrabila zopet eno družbenico: vzorno 22-letno Marijo Petrašič. Preselila se je k nebeški Materi uprav pred praznikom Vnebovzvetja. Za smrt je bila dobro pripravljena in malo ur poprej je še pela Marijine pesmi. Pogreba se je udeležila vsa kongregacija pa tudi člani III. reda. — V molitev se priporoča bolna družbenica in neka oseba za srečno smrt.

Iz Boštanja. Po časopisih je bil naznanjen za binkoštni ponedeljek slovesen shod Marijinih družb na Brezjah. Prav ta dan smo jo pa me mahnile na božjo pot v Rajhenburg.

Bilo je lepo. Gotovo so bile lurški Materi božji všeč vse naše molitve in petje, zato smo se srečne in vesele vrnile domov. Mimogrede smo se še oglasile pri oo. Salezijancih na Radni in tam zapele pesem na čast Srcu Jezusovemu ter prejele blagoslov. Pristavim še to-le: Kdor hoče videti res krasno cerkev, naj roma na čast lurški Materi božji v Rajhenburg! Tako lepih svetišč imamo malo na Slovenskem.

Shode imamo večinoma redno vsak mesec. Na praznik sv. Petra in Pavla smo imele skupno sv. obhajilo za blagor domovine in za skorajšnji pravi mir. Glede družbenic omenim, da so večinoma zavedne Marijine hčerke. Seveda so tudi nekatera dekleta, ki bi rada dvema gospodoma služila. Tem pa zakličemo, da imamo svinčnik pri roki, ki bomo ž njim eno službo jim odvzeli!

Z ljubljenim Sinom nas blagoslovi Devica Marija!

Motnik. Dne 12. julija se je preselila v večnost Franciška Žibert iz Marijine družbe — v starosti 30 let. Smrt ji ni bila težka, saj je tako pogostokrat prihajala k božjemu Ženinu, ki ga je prejemale v sv. obhajilu. Tovaršice so jo spremile k pogrebu od doma z zastavo. Za olepšanje Marijinega oltarja je rajna Marijina hči darovala 1000 K v oporoki.

Škale pri Velenju. Naša Marijina družba obhaja letos desetletnico. Čutimo dolžnost, da izrečemo ob tej priliki pristrčno zahvalo svojemu duhovnemu voditelju, g. dekanu. Naj bo dobri Bog plačnik za vse trude in napore. Razni lepi in koristni odseki v družbi živahno delujejo. Sestavljajo se pravila družbe sv. Jožefa za moše in družbe sv. Ane za žene. Tekom leta dobimo nove, lepe spovednice, nov zvon in električno v cerkev. Nekaj lepega je pri nas molitvena ura vsako tretjo nedeljo. Najprvo ima g. dekan krasno premišljevanje, potem molimo »uro« lepo in pravilno. V začetku septembra je poromala naša fara k Mariji Pomagaj na Brezje, v zahvalo, da nas niso obiskali v maju nemški divjaki, ki so bili oddaljeni samo še par ur — in za domovino. V nedeljo, 3. avgusta je bil slovesen sprejem v »Marijin vrtec«. Iskrena hvala požrtvovalnemu g. kaplanu, da se toliko trudi za naše male. Lepa in ganljiva pobožnost »ustoličenja« ali posvetitev družin Srcu Jezusovemu lepo napreduje. Vršni se vsako nedeljo po večernicah.

Sela. (Koroško.) Sprejmite drage sestre širom slovenske domovine pozdrave od nas jugoslovanskih Korošic! V drugem družbenem letu je bilo nanovo sprejetih osem članic, izključeni pa sta bili dve zaradi plesa.

Družba šteje sedaj 37 članic in štiri novinke. Redno vsak mesec imamo skupno obhajilo, shode in sestanke, ki se jih družbenice splošno vestno udeležujejo. Čeravno nam nasprotnikov in nasprotnic ne manjka, se vendar zdi, da uživa družba pri ljudeh spoštovanje. V knjižnici imamo 170 knjig. »Bogoljuba« čitamo pridno. — Nepozaben nam ostane shod 4. majnika. Ravno pred skupnim obhajilom so napadle nemške tolpe našo vas in streljale tudi proti cerkvi. Med ragljanjem strojnic nas je g. vodnik še obhajal, potem pa je moral bežati, da ne bi prišel v roke tem divjakom. Ti roparji tudi naši družbi niso prizanesli. Ukradli so ji imovino 154 K, 25 m svilenih travov, eno šerpo za zastavonošo. Zastavo so najprej vrgli iz župnišča skozi okno, nato jo še dalj časa valjali v sobi, tako da je precej poškodovana. Kipu Brezmadežne, pred katerim se zbiramo pri sestankih, so potlačili krono zvezd. Nekdo je pri tem izustil besede, ki si jih ne upamo zapisati. V naslednjih dneh so se nam prilizovali, a čast vsem dekletom, da so jih zaničevale odbijale. Niso nam mogli ukrasti ne poštenja, ne ljubezni do domovine in Marije. Ostanemo zveste geslu: Z Bogom in Marijo za našo lepo domovino! Tajnica.

Tabor Marijinih družb. Na Mali Šmaren so se zbrale Marijine družbe za trebanjsko dekanijo pri Materi božji na Veseli gori pri št. Rupertu. Lepo je bilo gledati okrog 1200 deklet, z najlepšim kinčem, družbenim trakom, okoli vratu na kraju svoje nebeške vzornice preblazene Device — Marije. Dekan J. Plantarič je imel v cerkvi slavnostni govor, v katerem je vnel dekleto v ljubezni do neveste Kristusove, svete katoliške Cerkve, ki je osvobodila ženski spol poganskega suženjstva in mu pomagala do prave veljave. — Po sv. maši je bil pod vodstvom g. dekana dekliški tabor na prostem. Glavni govor je imel g. župnik L. Bajec. Nastopilo je na govorniškem odru 9 deklet. V svojih govorih so se vemale za vse lepo in dobro. Neustrašeno so ožigosale napake po Marijinih družbah in se navduševale za vzorno življenje. Poudarjale so, kolike važnosti za Marijine družbe je združnost in zmernost, ker le zdržna in zmerna dekleta bodo čast Mariji. Opozarjale so, da imajo Marijine družbe dolžnost vse storiti, da se zatre posurovelost, ki je sedaj tako silno razširjena; Marijine družbe naj skrbijo, da se odstrani slabo časopisje in razširi dobro. V svojih govorih so pokazale veliko zavednosti in narodnega ponosa. Govorile so zastopnice iz trebanjske, svetokriške, čateške, trebelske, šentjanske, trojiške, šentruperske in mirnske župnije.

Razno.

Stavite v loterijo!

Ali je mogoče, da priporoča »Bogoljub« loterijo? Toda nikarte se preveč čuditi. Sicer je dandanes svet že ves zmešan, ampak ravno zato počakajte, da vam povemo, kaj je z loterijo. Prvič to ni »Bogoljubova« loterija, ampak »Dobrodelna loterija« in zato bogoljubna in Bogu všeč in zato jo »Bogoljub« priporoča. Navadna loterija, ki jo poznate, služi navadno samo grdi sebičnosti. Tisti, ki ima loterijo, bi rad delal dobičke za svoj žep; pa tudi tisti, ki stavi v loterijo, misli samo, kako bi na lahek način prišel do denarja. Loterija je pri vseh dobrih ljudeh prišla ob veljavo in kredit. Zato pač ni nič čudnega, da se na prvi pogled čudite loteriji v »Bogoljubu«.

Loterija sama pa še ni nepoštena. Loterija je kakor denar: z denarjem si kupiš v svojo škodo žganja, lahko pa tudi kruha; eden z denarjem pohušuje, drugi si z njim nabira zakladov za nebesa. In tako je tudi pri loteriji: včasih služi oderuški, lahko pa tudi božji stvari. Kakor vas odvrčamo od slabih gostiln in vam priporočamo pošteno zabavo, tako je tudi z loterijo. Navadna loterija je na slabem glasu, ker imata pri njej samo nelepe sebične namene: tisti, ki jo vodi in tisti, ki stavi. Pri tej »Dobrodelni loteriji«, ki jo danes »Bogoljub« priporoča, je pa uprav nasprotno. Napravili smo loterijo predvsem zato, da se pomaga ubogemu bližnjemu in da obenem damo Bogoljubovim prijateljem priložnost, na ta prijeten način gojiti krščansko ljubezen. Ves dobiček se bo porabil za reveže in pomoči potrebne, ves dobiček naj bi imeli za plačilo tisti, ki so vneti za dobra dela krščanskega usmiljenja. Zato se danes obračamo posebno do Marijinih družb, do Marijinih otrok. Vaše roke so že nanosile revežem toliko darov, rešile, oblekle, nahranile, vzgojile toliko sirot, da vam bo gotovo tudi ta priložnost dobrodošla. Pokažite, da ima — kakor v Marijinem — tako tudi v Vašem srcu usmiljenost eno prvih mest. Marija je Mati usmiljenja, tako naj bodo tudi njeni otroci — otroci usmiljenja. Sedaj na jesen vse spravlja svoje pridelke in se pripravlja za zimo, kdo bo pa kaj pripravil za sirote, reveže? Že enkrat smo zapisali besede: »Naše Marijine hčerke so matere naših sirot.« Da zares: Kakor po eni strani posnemate Marijo v deviški čistosti, tako jo pa tudi posnemajte v njenem deviškem svetem materinstvu, in sicer s tem, da darujete svojo ljubezen in mate-

rinsko skrb sirotam in pomoči potrebnim. Pri tej »Dobrodelni loteriji« ni mogoče izgubiti: veliko jih bo dobilo časne dobitke, vsi pa boste imeli dobiček pri Bogu.

Časni dobitki bodo: I. Glavni dobiček je preračunjen na 20.000 K in sicer par krasnih konj z vozno opremo. Drugi dobitki so ti-le: 5000 K in sicer sobna oprava: omara, popolna postelj, nočna omarica, umivalnik ali pa klavir ali pa dobra molzna krava. — III. 3000 K poljedelski stroj n. pr. stroj za košnjo ali zlata ura z verižico (moška ali ženska). — IV. 1500 K, brzoparilnik ali en prešič. — V. 13 dobitkov po 500 K, zlata ura, ali 100 kg bele moke, ali jeklen plug, ali stiskalnica za sadje in grozdje, ali fina stenska ura. — VI. 40 dobitkov po 200 K in sicer žepne ure budilke, ki po noči svetijo, ali posode za čaj, kavo, mleko, nastavki za pecivo, stroji za rezanje mesa, namizni nastavki in slično. — VII. 60 dobitkov po 100 K. — VIII. 1200 dobitkov po 25 K.

Srečke so vse po 2 K. Trgovci dobijo primeren popust. Priporoča se, da jih naroče po več skupaj. Vsa naročila sprejema in pojasnila daje Dobrodelna pisarna v Ljubljani, Poljanska cesta.

Torej vsi Bogoljubovi prijatelji, Marijine družbe in sploh vsi, ki vam gori v srcih krščanska ljubezen do bližnjega: onemogle roke revežev se zaupno dvigajo k vam, proseče oči sirot vas zaupljivo gledajo in čakajo...

Spominščica

na grob † bogoslovca Trpina.

Z velikim zanimanjem smo čitali opis čudovite smrti bogoslovca Trpina. V izpopolnilo naj bodo še sledeče vrstice, ki jih je zapisala njegova bivša gospodinja A. G. Stanoval je pri nas zadnja štiri leta gimnazije. Bil je pravi Trpin vse življenje. Vedno bolehen, a vedno vesel. Če mu je bilo še tako slabo, nikdar se ni izgubil smehljaj z njegovih ust. Bil je nad vse ljubezniv in postrežljiv. — O, da ste ga videli, kako otroško je častil in ljubil nebeško Mater Marijo! S kakšnim veseljem je opravljal Grinjonovo pobožnost! Bil je najboljši kongreganist in goreč tretjerednik. Opustil ni nikdar nobenega shoda, ne skupnega sv obhajila. Najvestneje pa je častil Jezusa v najsve-tejšem Zakramentu. Ni ga menda bilo dneva, da bi ne bil pristopil k sv. obhajilu. Večkrat je prišel s počitnic z vlakom ob desetih dopoldne; šel je najprvo k sv. obhajilu, potem šele zajutrkovat. Nikdar ni razžalil nobenega človeka; vsakemu je v vsakem oziru rad postregel. Zabav ni iskal. Njegovo edino veselje je bilo delo, učenje in molitev. V šoli je bil

relo dober učenec, zlasti pa izboren matematik. V prostih urah podnevi je poučeval druge učence. Ves razred se je zatekal k njemu, pomagal jim je brezplačno. Ponoči se je učil sam. Pa ne samo v šoli, tudi doma je bil pripraven za vsako delo. Vedno smo rekli, da takega dijaka ni nobenega več na svetu. To je bil drugi sv. Alojzij. Srečna mati, srečen oče, ki ima takega sina. Pravijo sicer, da ima vsak človek svoje napake, pri Trpinu je bila izjema. Njegova edina srčna želja je bila, postati duhovnik. Večkrat je rekel: »Samo da bi mi dal ljubi Bog dočakati nove maše, potem rad umrjem.« A Bog je v svoji previdnosti ukrenil drugače. Čista angelska duša! Spomni se nas pri Jezusu!

Kdo pohujšuje našo mladino?

Ni malo takih staršev, ki ti vedno trobijo na ušesa, da je šola otrokom samo v pohujšanje. Ali taki starši naj bi se prepričali, kje stoji šola pohujšanja.

Šel sem skozi vas. Harmonika je škripala, plesalci so pribijali, kot bi pokale strojnice. Pridem pred hišo. Zbor vaške mladine in še nekaj otrok iz sosedne vasi povrh stoji pri vratih in pri oknih in gleda to vrtoglavo norjenje fantov in deklet, mogoče celo lastnih staršev. Kdo ve!

Iz lesa, prav iz hrastovega lesa, bi morali biti ti otroci, če bi tako obnašanje ne vplivalo nanje pohujševalno. Otroci slišijo: škof svare pred plesom, duhovniki svare pred plesom, katekizem svari pred plesom. Nespatno ljudstvo pa ravna uprav narobe.

Ko bi bil kakor tisti angel, ki je prijel preroka Habakuka za lase in ga nesel v Babilon v levnjak, kjer je bival prerok Daniel sredi lačnih levov, pa bi šel po hišah in bi zgrabil take starše za lase in bi jih postavil pred razne beznice, kjer levi plesa in pohujševanja preže na našo mladino in bi jim dejal: »Prijatelji, pogledajte šolo pohujšanja.«

Vesel bi bil, če bi tele vrstice prinesle vsaj v eno hišo luč spoznanja. J. L.

Kam — v zmedah? Sanje so sanje. Vendar pa zaradi zanimivosti objavljamo dopis 70-letnega moža iz Ljubljane, ki piše med drugim tudi tole:

»Že dolgo vrsto let molim vsak dan en očenaš in češčenamarijo na čast trpljenju Jezusovemu, da bi vsaj nekoliko zadostoval za vso bridkost in zaničevanje, katero je Jezus pretrpel v noči pred velikim petkom. Večkrat sem že želel, da bi mogel vneti tudi druge za enako pobožnost.

Ta želja je pa postala še bolj vroča, odkar sem v noči od 11. do 12. sept. 1919 (pred

spominom Marijinega imena) imel nenavadne sanje.

Na praznik Marijinega rojstva sem bral življenje blažene Angele Folinske (iz knjige dr. Zore: Življenje svetnikov). Bl. Angela se je zatekla k sv. Frančišku Asiškemu s prošnjo, naj ji zadobi milost, da bi našla primerne spovednika. Bila je uslišana. Ko se v noči nato prebudim, prosim po zgledu bl. Angele tudi jaz svetega Frančiška, ki sem ga dobil kot patrona pri sprejemu v III. red, naj bi mi na kak način razodel, če so bile moje dosedanje spovedi dobro opravljene. V noči pred spominom Marijinega imena (od 11. do 12. sept.) sem slišal v sanjah glas: »Služi Gospodu Jezusu!«

Ko zopet zaspim, vidim v sanjah, kako se zastopniki različnih dežel zbirajo, da bi si volili vladarje. Ena dežela je volila vladarico. Prišla je na vrsto tudi Slovenija. Sedaj se je slišal močan glas: »Vaš najvišji vladar bodi Jezus Kristus, vaš Gospod!« Ko v tretje zaspim, vidim v sanjah iste besede, napisane v kolobarju....»

Ali ni to znak, kje naj iščemo pomoči v sedanjih zmedah!

Darovi.

Za Misijonsko zvezo ali Misijonišče. A. Utemeljitelj: 26. Neimenovan duhovnik, Ljubljana (drugič), 1000 K. B. Ustanovniki: 176. Notar Helena, Dobje, 210 K; 177. Boštjančič Janez, župnik, Pliberk, 200 K. C. Zbirka: Duh Antonija, Radgona, 58 K. D. Neimenovana, 140 K; Marijina družba, Vojnik pri Celju, 137 K; Šmid Leopold, super., Sv. Jožef nad Celjem, 98 K; dr. Anton Zdešar, C. M. Ljubljana, 52 K 10 vin.; Čečko Jožef, Vojnik pri Celju, 50 K; Čečular Marija ml., Tinsko, 50 K; neimenovana, Št. Peter, 50 K; neimenovan, Ljubljana, 50 K; Rozman Apolonija, Sp. Roje, 20 K; Eržišnik Mar., 20 K; neimenovana, v zahvalo, C. M. Ivana Grm, 20 K; Godina Josip, 10 K; škof Marija, 5 K; Kumotar Marija, 2 K.

Botrinski dar: Neimenovana, 55 K, ime: dečku Alojzij, Marija, deklici Marjeta Alakok.

Za kruh sv. Antona za slov. misijonarke: Vidmar Metka, Ukova, 15 K 30 vin.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Več neimenovanih, 21 K 2¹/₂ vin.

Za odkup poganških otrok in krst: Neimenov., 100 K, ime: Anton, Marija; Jera Lampret, Št. Vid, 25 K, ime: Frančišek; Angela Lampret, Št. Vid, 25 K, ime: Jožef; Lokar Anton, Št. Vid pri Zatični, 25 K, ime: Anton; župni urad, Homec, 25 K; neimenovana, 30 K.

Za armado sv. Križa: župni urad, Žalna, 30 K.

Za kruh sv. Antona: Neimenovana, 4 K; neimenov., 10 K.

Za gobavce: Neimenovana, 4 K.

Za afrikanke misijone: Založnik Matija, Brezovica, 50 K; neimenov., 25 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva«: Šolarji iz Št. Vid-ske šole, 30 K.

Za Vincencijev dom: Uršula Kocijančič, 50 K.

Za semenišče: Hladnik Helena, 10 K.

Na skrajnem severu.

Tudi tam, kjer ima celo poleti zasiguran svoj kraljevi sedež beli kralj »sneg«, najde misijonar blagoslovljeno polje za apostolsko setev. Apostolski vikar škof J. O. Fallice obiskuje katoliške kristjane samo v poletnem času, kajti od oktobra dalje zavladata tema in zima tudi v južnih delih Norveške. Iz nekega pisma škofa Fellice povzamemo, da ga je zadnja pot pripeljala preko raznih nevarnosti po suhem in po morju do neobljudenih obali severnega ledenega morja.

S tega popotovanja omenja, da so tudi v teh zapuščenih in človeški nogi komaj dostopnih krajih vneti kristjani, ki jih vodijo s požrtvovalno ljubeznijo dobri katoliški duhovniki. Pomagajo jim misijonske sestre z občudovano gorečnostjo, da si v največji bedi in pomanjkanju; kajti vojskine posledice se poznajo tudi na Norveškem.

Škof Fellice je star že 74 let in prenaša z voljno potrpežljivostjo vsa bremena, ki mu jih nalaga misijonsko delo že 32. leto med ledenimi viharji in v brezkončnih

zimskih nočeh, v divjih pečinah in groznih čereh. Vojska je povzročila — kakor povsod — tudi tam zgoraj nove težave: zmanjkalo je virov in dohodkov, cene živila so rastle in rastle. »Solze so mi stopile v oči,« pripoveduje svetoživeči škof, »ko sem se na svojem dušnopastirskem potovanju v nevarnosti vsled odtrganih min, ki plavajo po morju, razgovarjal s svojimi tovariši o trpljenju in pomanjkanju, ki jih tare. Pripovedovali so mi, da stane funt mesa do 8 mark (to je bilo že lani), seženj drva do 160 mark, da zahteva rokodelc okrog 4 marke za eno uro dela. V tem razmerju so šle kvišku vse cene. Razsvetljave za oltarje in za večno luč sploh ni dobiti; pomagati si je treba z najskromnejšo lučko. Občudovati moram požrtvovalnost tukajšnjih vernikov in velikodušnost misijonarjev, ki store vsak po svoji moči, da ne zamre skrb za zveličanje nemrtočih duš.

Moč nam daje zaupanje na Boga, krepi nas molitev, ki jo opravljamo zase in za dobrotnike.«

Razmere na Kineškem.

Velika, orjaška država na vzhodu škriplje na vseh koncih in krajih. Nasproti vnanjim državam je Kitajska brez moči.

Točasno je Kina razcepljena v dve polovici: v severno in južno polovico, ki sta bili julija 1918 še v razdoru med seboj. (Novejših poročil nimamo.) Toda do vojaških spopadov ni prišlo; vojaki, ki jih imerčujejo roparje v vojaški uniformi, ho-

dijo po deželi, ropajo in požigajo. V mestih Peking in Kanton, kjer imata vladi svoje sedeže, je največji nered. Častihlepni politiki so si v laseh.

Mandžurijo imajo v rokah Japonci. Poznavalci razmer menijo, da si Kinezi z lastno močjo ne bodo vpostavili reda in miru. Ljudstvo samo na sebi je silno delavno, pridno in vztrajno; kljub bogatim

temeljskim zakladom pa čedaljebolj obubožano, ker živi v tako razdrapanih razmerah in ga ugonablja kuga pa tudi druge bolezni, povzročene po velikih povodnjih.

Za krščanstvo so pa razmere sedaj bolj ugodne nego poprej, kajti staro verstvo propada in izgublja veljavo. Ameri-

ški protestanti razvijajo veliko živahnost. Za katoliške misijone je veljava Severne Amerike, ki si jo je priborila v svetovni vojski, precejšnja nevarnost. Amerika je namreč bogata, druge katoliške države, ki so pošiljale misijonarje ter jih tudi pridno podpirale, so pa obubožale.

Ne pozabite Misijonske zveze in njene mašne družbe! Darovi za Misijonsko zvezo so zelo izostali in novi udje mašne družbe se le malo priglašajo. Gorečnost Vaša za misijone naj ne poneha!

Blagor usmiljenim!

Med vojsko se je dobrotvornost Slovencev kar najlepše izkazala in obnesla, a tudi sedaj ni opešala. Potreb je preobilno, revežev še več, sirot pa nikdar ni bilo toliko, kot danes.

Nekoliko težko in drzno je sicer, če se vedno oglašamo z novimi prošnjami, a tudi topot »Bogoljub« ne more odreči malega prostorčka, saj je namenjen ubogim sirotam.

Škofijsko društvo za varstvo sirot vzdržuje (že eno leto) v Št. Vidu nad Ljubljano sirotišče, v katerem se vzgaja do 50 sirot. Stroški za hišo, za opremo in za vse potrebščine so znašali doslej okroglo 120.000 K. Društvo bi rado pred zimo nabavilo nekoliko živil; v

ta namen bi bilo treba večje svote, dasi še prejšnji dolg ni ves poravnal. Kje vzeti? Ali naj sirote odslovi? To bi bilo kruto! Trkamo torej — dasi neradi — na dobra srca. Prosimo vse one, ki jih je dobrotljivi Bog obdaril z obilnimi pridelki, naj bi drobec odtrgali in poslali sirotišču v Št. Vid nad Ljubljano. Najlažje bi bilo, če bi (predvsem v okoliških krajih) dobrodelni odseki Marijinih družb to zadevo vzeli v roke. Vse bo dobro došlo: žito, sočivje, prstnira.

Plačilo bo dal Oni, ki je zagotovil: »Resnično vam povem, kar ste storili kateremu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.«

Sprejemajo se samo pravilno in čedno pisani spisi.

5. Nedelja, prva v mescu, rožnovenska. Od včeraj popoldne pa do danes popolni dobé v cerkvah, v katerih je ustanovljena rožnovenska bratovščina, vsi verniki popolni odpustek pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev ali kapelo in tam molijo po namenu svetega očeta. Odpustki se lahko darujejo tudi dušam v vicah. Vrh tega udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

6. Ponedeljek. Sv. Marija Frančiška. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

12. Nedelja. Materinstvo preč. Device Marije. Sv. Serafin. Popolni odpustek: a) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) istim kakor 6. dan.

13. Sv. Danijel in tovariši. Popolni odpustek istim kakor 6. dan.

15. Sreda. Sv. Terezija. Popolni odpustek: a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmelskih cerkvah, udom škapulirske bratovščine tudi v farnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 2. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razvirjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

19. Nedelja. Sv. Peter Alkantarski. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 6. dan.

21. Torek. Sv. Uršula in tovarišice. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Uršule danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

23. Četrtek. Sv. Janez Kapistran. Popolni odpustek istim kakor 6. dan.

26. Nedelja, zadnja v mescu. Bl. Bonaventura. Popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) istim kakor 6. dan.

28. Torek. Sv. Simon in Juda. Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 15. dan.

31. Petek. Bl. Krištof in Tomaž Flor. Popolni odpustek istim kakor 6. dan.

Darovi.

Upravništvu »Bogoljub« so od 1. do 31. avgusta došli darovi:

Za odkup poganskih otrok: Janez in Otilija Hanko, Sv. Peter pri Radgoni (za tri otroke) 100 K; Jožefa Drmelj, Pešice (za deklico: Jožefa) 25 K;

M. Vidic, Polhovgradec (za deklico: Marija) 22 K; Helena Mak, Podlog, 30 K.

Za kruh sv. Antona: Marija Sogoničnik, Šmihel, 2 K; Terezija Jereb, Smrečje, 10 K; Frančiška Zemljic, Sv. Peter pri Radgoni, 200 K; Marija Kováč, Sv. Peter pri Radgoni, 20 K; Rozalija Vrečič, Sv. Peter pri Radgoni, 20 K; Neimenovan iz Lokvice, 20 K; Neimenovan iz Sromelj, 5 K; Micika Fale, Novaštifta, 3 K.

Za na potrebne misijone: Ana Kranjec, Topol, 2 K.

Za misijone: Jožef Anžič, Sv. Jošt pri Kranju (zbirka), 70 K; dekliška Marijina družba, škocijan pri Mokronogu, 203 K 44 vin.

Za afrikanse misijone: Anton Terbuh, Dješke, 10 K; P. Musi, Vransko, 12 K; župni urad št. Lipš pri Zuneku, 60 K.

Za jugoslovanske misijone: Dekliška Marijina družba, Stari trg pri Ložu, 160 K 17 vin.

Za »Dejanje sv. Detinstva«: župni urad Boh. Bela (zbirka šolskih otrok), 60 K 50 vin.; Marija Tavčar, Sv. Peter v Sav. dol., 29 K; Angela Schubert, učiteljica, Rajhenburg (zaostala udnina in zbirka solarjev), 160 K 17 vin.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: župni urad v škocijanu pri Mokronogu, 11 K 8 vin.; Anton Terbuh, Dješke, 10 K; župni urad št. Jakob ob Savi, 160 K; Micika Fale, Novaštifta, 3 K.

Za oslepele slovenske vojake: Neimenovan 2 K; Jožef Bergant Strmca, 2 K.

Za Misijonsko zvezo: Dekliška Marijina družba, škocijan pri Mokronogu, 80 K.

Za Krekov dom: Jožefa Blažič, Šmarjeta, 5 K.

Drugi darovi:

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Dekliška Marijina družba pri Sv. Križu nad Jesenicami 44 K; dekliška Marijina družba pri Sv. Križu pri Litiji 210 K; župni urad St. Gotard 14 K 57 vin.; župni urad Brdo 220 K; župni urad Sava 28 K 80 vin.; župni urad v Ratečah 110 K; Fr. Zbašnik v Hrastju 10 K; župni urad Černuče 55 K 40 vin.; župni urad v Črnem vrhu 24 K 28 vin.; Šmartin pri Kranju, zbirka 20 K; po g. Tumpeju g. Jaklič 2 K; župni urad Homec 244 K 30 vin.; po dr. Nastranu gđc. Beti Štaudekar 48 K; Fr. Ferjančič, kanonik, Novomesto 5 K; Janez Brence, župnik, Preska 10 K; župni urad v Adlešičih 20 K; Jelenc Terezija pri Sv. Trojici v Tržišču 200 K; drugi v Tržišču 10 K; župni urad Sv. Križ pri Litiji 48 K; zbirka delavk v tobačni tovarni 11 K 30 vin.; Fr. Sušteršič, kpl., Prečna 35 K; župni urad Šmarjeta 16 K; Albin Špacapan 10 K; IV. mestna deška ljudska šola v Ljubljani 32 K 60 vin.; župni urad Poljane nad Škofjo Loko 90 K; Marija Žnidaršič v Štangi 200 K; župni urad v Štangi 180 K; Kat. slov. izobraževalno društvo v Selcih 300 K; župni urad Dol pri Ljubljani 85 K; župni urad v Nevljah 70 K; župni urad Javor 47 K; župnijski urad Naklo 12 K 40 vin.; župni urad v Svibnem 100 K; župni urad Zabnica 178 K; dekliška Marijina družba v Tržiču 500 K; po Misijonski Zvezi 50.000 K. Odslej naj se vsi darovi za Apostolstvo pošiljajo naravnost na Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod zavetjem bl. Device Marije v Ljubljani, Rožna ulica 11.

Za misijone: Neimenovana, 80 K; Vurkelc Jernej, župnik, št. Vid na Planini, 32 K; neimenovana, 20 K; Duja Magdalena, Lisna, 6 K; Vehaje Justina, 5 K; župni urad Homec, 15 K; neimenovana, 4 K; neimenov., 10 K; Potočnik Helena, 3 K; neimenov., 2 K.

Za odkup zamorskih otrok: Šeme Marjeta, Žalna, 80 K; neimenov., Sv. Jurij na Pesnici, 40 K; Češko Jožef, Vonik pri Celju, 50 K.

Izšla je
Družinska Pratika
 za leto 1920.

Cena izvodu brez
poštne K 2—.

Dobiva se po vseh
prodajalnah ali
pa naravnost pri

Založništvu
Druž. Pratique
 v Ljubljani.

Posamezni izvodi
se najceneje na-
ročajo po nakaz-
nici. Poština
20 vinarjev.

Bogoljuba v vsako slo- vensko krščansko hišo!

10 vinarjev

za dopisnico Vas stane moj cenik, ki se
Vam pošlje na zahtevo zastoj. C. in kr.
dyorni založnik **JAN KONRAD**, razpošil-
jalnica, Brux št. 1994, Češko. — I. britev
iz srebro-jekla K 7—, 9—, 11—. Varnostni
brivski aparati ponikljani K 7-50, dvorezna
rezervna rezila tuc. 12 K., lase- in brado-
strižniki K 26—, 28—. Pošilja se po po-
vzetju ali predplačilu. Zamenja dovoljena
::: ali denar nazaj. :::

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškan-
sko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od
8—1 in jih obreštuje po

3%

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje
vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 3 kronc
na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene,
ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za
njih vplačilo na razpolago poštne položnice. Sprejema tudi vloge
na tekoči račun ter daje svojim zadržnikom posojila proti vknjižbi
z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in
zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1918 nad 40 milijo-
nov kron.

„Ljudska posojilnica“ stoji pod neposrednim državnim nadzorstvom.